Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч. 119. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 25-го ТРАВНЯ 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, MAY 25, 1977 No. 119. VOL. LXXXIV.

ГОЛОВНИЙ УРЯД УНС В ПЕРШОМУ ДНІ НАРАД СХВАЛИВ ЇХ ПОРЯДОК, ВИСЛУХАВ ЗВІТІВ ГОЛОВНИХ УРЯДОВЦІВ

Кергонксон, Союзівка. — Головний Уряд Українського Народного Союзу розпочав тут у понеділок, 23-го травня ц. р. свої звичайні річні наради, схваливши у першому дні порядок цих нарад та вислухавши звітів головних урядовців.

Наради попереджено традиційною церемонією біля пам'ятників Патрона УНС Тараса Шевченка та поставленого в минулому році пам'ятника Лесі Українки. Церемонію започатковано відіграннм американського і канадського та співом українського національних гимнів. Коротке слово про Лесю Українку виголосила головна касирка УНС пані Уляна Дячук, а головна радна п-ні Текля Мороз продеклямувала вірш Лесі Українки "Contra spem spero". Після покладення квітів біля обох пам'ятників, церемонію закінчено співом Шевченкового „Заповіту".

Наради у великій залі павільону „Веселка" відкрив о год. 11-ій перед полуднем головний предсідник УНС Йосип Лисогір, який після молитви, що її провів головний контролер о. Іван Ващук, подякував учасникам церемонії біля пам'ятників, згадав про відбуту недавно спеціяльну акцію Українського Народного Союзу у Вашінгтоні в обороні людських прав, висловлюючи окрему подяку за дбайливу підготову тієї імпрези головним радним д-рові Миронові Куропасеві, проф. Тарасові Шмагалі і Євгенові Іванцеві. Після вступних формальностей, прийнято запропонований та проголошений Головним Екзекутивним Комітетом порядок нарад, додавши до нього ще окреме обговорення акції УНС у Вашінгтоні, 29-ої Конвенції УНС, що має відбутися в наступному році в Піттсбургу, Па. та справу сеньорів УНС.

З черги приступлено до звітування у поданому в програмі нарад порядку членів Головного Екзекутивного Комітету, головного редактора „Свободи", головних радних, спеціяльних комісій, управителя Союзівки та головних контролерів.

Головний Уряд УНС біля пам'ятника Т. Шевченка на Союзівці

Звітували головні екзекутивні урядовці: головний предсідник УНС Йосип Лисогір, заступник головного предсідника д-р Іван Флис, заступниця головного предсідника пані Марія Душник, головний секретар Володимир Сохан, головна касирка мгр Уляна Дячук, головний організатор Степан Гавриш, а дальше — головний редактор „Свободи" Антін Драган, головні радні — д-р Богдан Футей, проф. Тарас Шмагала, пані Анна Гарас, Василь Дідюк, інж. Анатолій Дорошенко, д-р Анна Чопик, інж. Мирослав Кальба, пані Текля Мороз, Євген Репета, Володимир Запаранюк, Андрій Джула, Іван Одежинський та Євген Іванців, як також головні контролери — мгр Іван Геврик, мгр Іван Винник, проф. д-р Богдан Гнатюк, о. Іван Ващук і д-р Іван Скальчук. Головний директор УНС на Канаду сенатор Павло Юзик виправдав свою неприявність, беручи до уваги участь в парляментарній нараді НАТО в Бельгії, а головний радний д-р Мирон Куропась своїми окремими обов'язками на пості леґіслятивного асистента сенатора Боба Дола.

Дальше звітував управитель Союзівки дир. Володимир Квас та мали своє слово почесні члени Головного Уряду пані Марія Чучман, Володимир Дідик, інж. Степан Куропась, Іван Іванчук, д-р Ярослав Падох і на закінчення Роман Слободян.

Усі звіти головних урядовців були раніше приготовані на письмі та своєчасно передані для познайомлення усім учасникам нарад. На самих нарадах звітодавці обмежувались тільки до коротких завваг чи додатків до своїх написаних звітів.

На цьому закінчено наради Головного Уряду УНС у першому їх дні.

У РОКОВИНИ ЇХНЬОЇ ТРАГІЧНОЇ СМЕРТИ

Євген Коновалець

Симон Петлюра

ПАРИЖ І РОТТЕРДАМ

23. 5. 1938. — 25. 5. 1926

Рука, неначе чорне жало,
Гарячу зброю простягла,
І синє небо закружляло
Й вогонь торкнувся до чола.

Війнули холодом каштани
(Такі їх лагідні ряди...)
І мовкне серце полум'яне
І гасне погляд назавжди.

І, може, думка пролітає
Остання чиста і швидка,
Що це ж не вперше вириває
Життя підкуплена рука.

Не плач, не сльози, лиш відплата
Вогнем пекла тверді серця.
На чужині ховали брата,
Проводиря свого, борця.

І підіймалася молитва,
І присягалися уста,
Що спалахне остання битва,
Борня нещадна і свята.

Ще встане знов одвічне право,
Ударить суд над чорним злом,
І оживе в боях держава —
Земля потоптана врагом.

Хилились важко, наче крила,
Над тілом рідні прапори.
І сонце золотом росило
Лице заквітчане згори.

Морозом зімкнуті повіки,
Життя нежданний перелом...
А десь степи шуміли й ріки,
І мріяв Київ над Дніпром.

ВАКЛ ВИСТУПИВ ПРОТИ ПОЛІТИКИ ДЕТАНТУ І ВИСЛОВИВСЯ ЗА ПІДДЕРЖКУ ВИЗВОЛЬНИМ РУХАМ В СССР

Українські делегати на 10-ій Конференції ВАКЛ в товаристві голови ВАКЛ д-ра Ку Ченг-канга. Зліва: Степан Кіра, проф. д-р С. Галамай, мгр Слава Стецько, д-р Ку Ченг-канг, Ярослав Стецько і д-р Р. Малащук.

(АБН). — Як вже було інформовано, на Тайпеї відбулася в днях від 18 до 22-го квітня Десята Конференція Світової Антикомуністичної Ліги (ВАКЛ) і 23 Конференція Антикомуністичної Ліги (АПАКЛ) з участю 350 делегатів і спостерігачів з 76-ти країн, 15 міжнародних організацій та інших представників з різних частин світу. В конференції брали активну участь українські делегації від Антибольшевицького Бльоку Народів (АБН), Ліги Визволення України, Головної Управи ООЧСУ та інші. На пресовій конференції ВАКЛ промовляли голова ВАКЛ, члени Президії від обох Америк і (Закінчення на стор. 3-ій)

Генерал Сінґлявб свідчитиме перед Конгресовою Підкомісією в справі Кореї

Вашінгтон. — Конгресмен Семюел Страттон, голова Підкомісії Палати Репрезентантів для справ збройних сил, повідомив, що в середу, 24-го травня, перед цією Підкомісією свідчитиме ген. Джон Сінґлявб, якого секретар оборони Гарольд Бровн, на доручення президента Джіммі Картера, звільнив з посту шефа штабу американських збройних сил у Південній Кореї за те, що він публічно заявив, що пляни ЗСА відтягнення американські піхотинні частини з території Південної Кореї можуть дуже послабити оборонну спроможність цього союзника Америки і заохотити комуністичну Північну Корею напасти на Південну. Конгресмен Страттон підкреслив, що законодавці не зацікавлені поглядами ген. Сінґлявба щодо питання, чи має військовик право критикувати політику Президента, але дуже зацікавлені, чому Сінґлявб думає, що відтягнення американських частин може довести до нової війни в Кореї. Страттон зазначив, що Конгрес ще не схвалив пропозиції президента Картера щодо відтягнення американських піхотинних частин і тому його Підкомісія хоче почути погляди, які різняться від поглядів Білого Дому.

Відбудуться Основуючі Збори СФУЛТ

Чікаґо, Ілл. (С.В.). — Головна Управа Українського Лікарського Товариства Північної Америки інформує, що в днях 29 і 30-го травня ц.р. відбудуться Основуючі Збори Світової Федерації Українських Лікарських Товариств. Свою участь у цих зборах вже заповіли представники Українських Лікарських Товариств Австралії, Арґентіни, Америки, Канади й Европи. Світова Федерація Лікарських Товариств мала б за завдання об'єднати всіх українських лікарів в діяспорі в одну станову організацію, координувати наукову працю українських лікарів, видавати медичні праці наших лікарів, що мають замітне значення у світовій медицині, збирати статистичні дані про стан здоров'я української спільноти в діяспорі. У плянах Світової Федерації українських лікарів було б стати членом світових здоровних організацій, брати участь у їх праці, маючи на увазі здоров'я й профілактичні заходи для всього людства, а зокрема Української Спільноти, та одержати статус Неурядової Організації при Об'єднаних Націях.

Напередодні Другого З'їзду учнів Реґенсбурзької гімназії

Кергонксон, Союзівка (В. Л.). — Другий Товариський З'їзд-Зустріч учителів, абсольвентів і всіх колишніх учнів української гімназії в Реґенсбурзі відбудеться на Союзівці від 28-го до 30-го травня ц. р. Підготовчу З'їзду зайнявся Організаційний Комітет, до якого входять: Зенон Бабюк, Дмитро Болнарчук, Іван Волянський, Володимир Косоноцький, Любомир Курилко, Василь Лучків, Ігор Масник, Юрій Мацик, Ольга Мочула-Кузик, Людмила Почтар-Ярко, Константин Савчук, Юрій Сумик, Зенон Фещак, Ліля Чолган-Жовнірович та Орест Щудляк.

В програмі триденного З'їзду передбачається: субота, 28-го травня: реєстрація учасників — до год. 12-ої; обід — до год. 2-ої; вільний час — до год. 6-ої; відкриття З'їзду, вечеря, забава — від год. 7-ої. Неділя, 29-го травня: Богослуження — год. 10-та; обід — год. 12-та; спортові гри — год. 2-га; зустріч по окремих клясах — год. 5-та; вечеря — год. 7-ма. Програму понеділка уложимо всі спільно на З'їзді.

Програма є настільки різнорідна, що кожний знайде в ній щось цікавого. Тому ще раз звертаємося до реґенсбурзьких гімназистів із проханням скористати із нагоди та прибути на Зустріч. Вона напевно залишиться у вашій пам'яті на довгі роки. Бо що є кращого у світі як погуторити із старими друзями, згадати молоді літа, спільні пережиття, гімназійні дні.

В Ню Йорку відбувся концерт „Думки" і „Молодої Думки" на будову церкви св. Юра

Мішаний хор „Думка"

Ню Йорк (В. Т-ець). — Минулої неділі, 22-го травня, тут у залі Вашінгтон Ірвінг гайскулу відбувся добродійний концерт мішаного хору „Думка" і дитячого хору „Молода Думка", прихід з якого був повністю призначений на фонд будови нової української католицької церкви св. Юра. Обома хорами дириґував Семен Комірний, а акомпаньямент був в руках Джона Ван Баскірка і Олеся Кузишина. У концерті теж брали участь, як самостійні солісти, члени хору сопрано Євгенія Турянська і тенор Євген Титла.

Концерт „Думки" і „Молодої Думки" — це вже третій з черги концерт на фонд будови церкви св. Юра, бо в грудні минулого року такий добродійний концерт дали мистецькі ансамблі Осередку СУМА ім. ген. Тараса Чупринки в Ню Йорку, а в лютому ц.р. відбувся концерт, участь в якому взяли сопрано Шарльота Ордассі-Баранська і бас Павло Плішка, обоє солісти Метрополітальної опери, та мецо-сопрано Христина Осадца-Пауксіс.

У першій частині минулонедільного концерту мішаний хор „Думка" відспівав шість творів таких композиторів, як Д. Бортнянський, В. Іконник, Г. Майборода, В. Кирейко, М. Попенко та А. Кос-Анатольський, а жіночий хор виконав „Гагілку" в обробці С. Людкевича. Солістками були Є. Турянська, Н. Дерлиця, А. Грогуль, С. Раковська, О. Овчарук, В. Шумилович і В. Лисняк, а солістами — Ю. Штогрин, В. Тершаковець, В. Слиж, Б. Кекіш, П. Ганкевич і Б. Балабан.

Відтак тенор Євген Титла відспівав „Арію Степана" з оперети „За двома (Закінчення на стор. 3-ій)

Під час Зеленосвяточних Поминок у Філядельфії вмурують мощі українського невідомого вояка з України

Філядельфія. (О. Л-ий). — Під час цьогорічних традиційних Зеленосвяточних Поминок за поляглих героїв, що відбудуться заходами Координаційної Ради Українських Комбатантських Організацій у Філядельфії у неділю, 29-го травня о 2-ій годині по пол. на українському католицькому кладовищі у Факс Чейс, відбудеться спеціяльна урочистість святочного вмурування у відновленій підставі Пам'ятника поляглим героям мощів українського невідомого вояка визвольної боротьби 1918-20 років, що їх у минулому році українські туристи привезли з України із зруйнованого большевиками воєнного кладовища у Тернополі. Акту святочного благословення доверщить Апостольський Адміністратор Філядельфійської Митрополії Владика Василь Лостен в асисті пароха українського католицького собору Непорочного Зачаття у Філядельфії о. шамб. Роберта Москаля та численного духовенства.

Із привезених нашими туристами з України 3-ох костей-мощів українського невідомого вояка з українського військового кладовища у Тернополі, що їх у минулому році, 22-го вересня поблагословив у церкві Христа Царя в часі свого побуту у Філядельфії Патріярх Помісної Української Католицької Церкви Блаженніший Отець Йосиф, Координаційна Рада Українських Комбатантських Організацій розподілила для зберігання й увіковічнення у трьох місцях, а саме: 1) — в найстаршому Пам'ятнику Поляглим Героям у ЗСА побудованому ще у 1932 році на українському католицькому кладовищі у Факс Чейсі коло Філядельфії; 2) — у Пам'ятнику Української Православної Церкви у (Закінчення на стор. 3-ій)

У Ню Йорку помер інж. Роман Білинський

Ню Йорк. — В ночі з 22-го на 23-го травня тут на 85-му році життя упокоївся в Бозі сл. п. інж. Роман Білинський, діяльний член різних українських організацій, довголітній член управи Т-ва „Самопоміч", член Т-ва Українських інженерів, як теж колишній референт зв'язків при Секретаріяті Військових Справ Західно-Української Народної Республіки. Ближчі дані про похоронні відправи будуть подані пізніше.

Відтягнення американських військових частин не послабить оборонної спроможности Південної Кореї — твердить Бровн

Вашінгтон. — Секретар оборони Гарольд Бровн заявив у неділю, 22-го травня, що плян президента Джіммі Картера, який передбачує постепенне відтягнення з території Південної Кореї американських піхотинних частин, не послабить оборонної спроможности тієї азійської держави, бо, на думку Бровна, Південна Корея „задовільно сильна", щоб відбити агресію комуністичної Північної Кореї, а крім того в тій країні залишаються американські летунські з'єднання і у тій частині Тихого океану перебуває Сьома фльота ЗСА, яка протягом короткого часу може прибути на допомогу Південній Кореї.

Бровн теж сказав, що колишній військовий старшина, який публічно критикуватиме вже остаточно вироблену і проголошену політику уряду ЗСА, може сподіватися, що „буде покараний". Він заявив, що цей принцип застосовано до генерала Джона Сінґлавба, шефа штабу американських збройних сил у Південній Кореї, який минулого тижня публічно сказав, що плян Білого Дому щодо відтягнення американських частин з тієї країни послабить оборонну спроможність Південної Кореї і заохотить комуністичну Північну Корею напасти на Південну. Як відомо, президент Картер відкликав ген. Сінґлавба з Кореї і звільнив його з посту шефа штабу за цю критику.

Президент Картер підписав податковий закон

Вашінгтон. — У понеділок, 23-го травня, президент Джіммі Картер підписав схвалений обома Палатами Конгресу законопроєкт, який з підписом Президента стає законом, і який підвищує суму „стандартного відтягнення" з федеральних податків, що вийде на користь родинам, які належать до нижчої і середньої заробітних кляс. Новий закон також спрощує цілу процедуру виповнення податкових формулярів, як теж надає податкові кредити бизнесовим підприємствам за кожного нового робітника, якого приймуть на працю.

Згідно із законом, „стандартне відтягнення" для самітньої особи відтепер виноситиме 2,200 долярів, а для подруж — 3,200 долярів. Пересічний платник податків таким чином тепер платитиме біля 110 долярів менше, ніж досі.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Загрозлива пропозиція

Ще під час передвиборчої кампанії тодішній демократичний кандидат на президента Джіммі Картер твердив, що якщо буде обраний, то зарядить поступове відтягнення американських піхотинних частин з території Південної Кореї, бо вважає, що та країна задовільно сильна, щоб відбити будь-яку агресію з боку комуністичного Північного В'єтнаму. Після інавгурації на пост президента Джіммі Картер заявив, що це відтягнення американських військових частин триватиме 4-5 років і розпочнеться щойно після нарад з урядами Південної Кореї та Японії. У вівторок, 24-го травня ц. р., до Суелю мають прибути заступник державного секретаря Филип Габіб і генерал Джордж Бровн, голова Об'єднаних Шефів Штабу, щоб з південно-корейськими властями обговорити справу відтягнення американських піхотинних частин.

Виглядало б, що пропозиція Джіммі Картера з часу виборчої кампанії поступово здійснюється і то без жадних перешкод. Але таки виникла одна перешкода — критика з боку генерала Джона Сінглявба, шефа штабу американських збройних сил в Південній Кореї, який одверто заявив, що відтягнення військових з'єднань ЗСА послабить оборонну спроможність Південної Кореї до тієї міри, що заохотить комуністичну Північну Корею заатакувати Південну, подібно як це було в 1950-му році, отже, замість миру, спричиниться до нової війни. За цю критику пропозиції Білого Дому ген. Сінглявба викликано до Вашінґтону, хоча ще немає певности, чи це рівнозначне з відкликанням його з того командного посту, як це було за президента Гаррі Трумана, який відкликав генерала Дагласа МекАртура за його критику політики президента під час Корейської війни.

Деякі речники твердять, що ген. Сінглавб помиляється і перебільшує загрозу з боку Північної Кореї, а применшує оборонну спроможність Південної Кореї. Проте, ген. Сінглявб не єдиний, який критикує пляни президента Картера щодо Південної Кореї. З ним погоджується ряд інших високих старшин як в Кореї, так і у Вашінґтоні. Підкреслюючи, що ген. Сінглявб не належить до тих, „які говорять на вітер", один генерал сказав, що Білий Дім і Пентагон базують своє рішення щодо можливости відтягнення американських частин на „перестарілих звідомленнях розвідки", а ті військовики, які відбувають тепер службу в Південній Кореї, краще обзнайомлені з дійсною ситуацією.

Можна погодитися з тими коментаторами, що ген. Сінглавб не повинен був публічно критикувати пропозиції президента Картера, бо Президент — це не тільки голова держави, але і головнокомандувач збройних сил ЗСА. Однак, сам ген. Сінглавб заявив, що вирішив виступити з публічною заявою, щоб опісля ніхто не закидав військовикам, що вони „вчасно не перестерегли" уряд ЗСА про загрозу, як це закидали їм після поразок в час Корейської і В'єтнамської війн.

А загроза може бути дуже поважна, бо послаблення оборонної спроможности Південної Кореї, яке напевно наступить після відтягнення американських піхотинних частин, не тільки може довести до окупації тієї держави комуністами з півночі, але також може спричинитися до значного послаблення оборонної сили вільного світу, зокрема Америки та Японії, на цілому обширі Далекого Сходу. Таке послаблення напевно використав би Совєтський Союз, чи комуністичний Китай для поширення своїх впливів у тій частині світу.

З уваги на те, треба надіятися, що Білий Дім і Пентагон прислухаються до пересторог генерала Сінглявба та інших високих старшин і відкинуть загрозливу пропозицію щодо відтягнення американських піхотинних частин з Південної Кореї.

М. Платковський

БЕОҐРАДСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ

Беоґрадська конференція, запляснована на червень ц.р., має завданням переглянути наслідки постанов у Гельсінках, зокрема ствердити, чи і як окремі держави дотримувалися цих постанов. На запит - які наслідки принесе конференція у Беоґраді? — не треба бути злосливою, а тільки реально думаючою людиною, щоб відповісти зовсім коротко: властиво, жадних наслідків.

Як відомо, конференція в Гельсінках прийняла, поміж іншими, постанови про права людини, вимін інформаціями і т. д., що належать до т. зв. „третього кошика". Багато людей на Заході покладали (може, ще покладають) надії, що ця справа буде центральною в Беоґраді і що представники Заходу зажадають свого роду звіту від СССР та інших держав комуністичного бльоку, як вони дотримуються постанов про людські права, наводячи безліч доказів, що після конференції в Гельсінках у цій справі не тільки нічого не змінилося, але, навпаки, становище значно погіршало. І тому різні кола т. зв. дисидентів зі Сходу, а з ними й різні інтернаціональні чи еміґрантські організації предложили вже гори матеріялів про порушування людських прав в СССР і цілому комуністичному бльоці. Виступи нової американської адміністрації і самого президента Джіммі Картера в справі людських прав давали надію, що ця справа вперше стане поважною темою в міжнародних відносинах і що вперше СССР муситиме боронитися — замість того, щоб нападати на „капіталістичних імперіялістів".

Проте, відразу ж розпочалася контракція. І то не тільки в комуністичному бльоці, де говорять про „втручання у внутрішні справи соціялістичних держав" і загрожують „ревеляціями" про порушування людських прав у країнах Заходу. Контракцію розпали теж різні політичні кола на самому Заході, ті кола, які все ще вірять у можливість відпруження чи навіть наближення з СССР. І тому чуються голоси про те, що не можна перетворити Беоґрадську конференцію на „суд" проти СССР, бо в цьому випадкові цей останній відмовиться від співпраці у всіх інших ділянках, і тоді, власне, постане загроза війни. І тому ці кола почали натискати на президента Картера, щоб він не забагато наголошував питання людських прав, що виявилося і на конференції НАТО в Лондоні у виступах соціялістичного голови уряду Західньої Німеччини, Шмідта, за що йому дорікала християнсько-демократична опозиція, що він, Шмідт, мовляв, „поучував" Картера в питанні людських прав.

І тому, правдоподібно, справи людських прав не будуть відогравати великої ролі на конференції в Беоґраді, а гори зібраних антисовєтських матеріялів підуть до архівів. І, очевидно, нікого з оборонців людських прав до Беоґраду — щоб не дратувати Москви — не допустять. Та й сам президент Картер, мабуть, вистерігатиметься занадто наголошувати справи „третього кошика", бо ж має таки бажання в інших справах, найголовніше, в справі роззброєння і далі пересправляти з Кремлем.

Можна припускати, що Захід буде найбільше наполягати на справі стратегічного роззброєння (про що йдуть далі американсько-совєтські переговори, хоч і закінчилися невдачею місії державного секретаря Венса в Москві) і редукції збройних сил в Европі. Це ясно випливає з того, що президент Картер звернувся із закликом до своїх партнерів у НАТО у Лондоні побільшити оборонні зусилля в обличчі невгаваючого зброєння комуністичного бльоку, зброєння, яке перевищує оборонні потреби.

Та які конкретні наслідки дадуть розмови про зменшення зброєнь і редукцію збройних сил в Европі? Совєти будуть запевняти про свою „добру волю", твердитимуть, що відомості, які має Захід щодо совєтських зброєнь, є перебільшені, а представники Заходу виступлять із своїми контраргументами. Будуть дискусії, які закінчаться якоюсь декляраціею про бажання обох сторін домовитися щодо роззброєння. А потім знову будуть безконечно тривати переговори „спеціяльних комісій", під час яких Москва далі розбудовуватиме свої збройні спроможності.

Найбільш успішними можуть бути розмови про дальшу розбудову господарських зносин поміж Заходом і Сходом. Найбільш успішними тому, що такої дальшої розбудови бажають собі, власне, совєти. А на Заході знайдуться численні кола, які такої розбудови теж бажатимуть. І то не тільки тому, що з торгівлі з комуністичним бльоком ідуть зиски (покищо, правда, більш уявні, бо ж більшість тоговельних операцій відбувається на кредит), а також, що ці кола ще щиро вірять, що господарські зносини з СССР і її сателітами спричинюються до поглиблення „ відпруження", ба, навіть, до лібералізації режиму внутрі комуністичного бльоку. Якщо ж, мовляв, припинити чи хоч зменшити достави різних товарів до СССР, то цьому останньому нічого не залишатиметься, як збільшити свою агресивну політику супроти Заходу.

І тут ми доходимо до ствердження парадоксального стану. Захід робить все можливе, щоб уникнути війни. І Захід хоче, щоб комуністичний бльок припинив свої надмірні зброєння. Але, власне, своєю всебічною господарською допомогою для комуністичного бльоку, Захід сам „озброює" СССР і його союзників. Парадоксально але правдиво.

На нашу думку, ніякі переправи і ніякі конференції не дадуть якихось позитивних для Заходу наслідків, доки він не почне вживати своїх господарських ресурсів для своїх власних потреб — замість віддавати їх на потреби свого смертельного противника. І ще одне: Захід повинен би хоч соту частину того, що він вживає на підтримку комуністичного бльоку, давати на підтримку тих сил, які на сьогодні є його єдиним союзником на Сході і які є його зброєю проти агресивних дій московсько-совєтського імперіялізму: на підтримку опозиційних рухів в комуністичному бльоці, на нашу думку, в першу чергу на підтримку національних рухів спротиву проти імперії, що носить назву СССР.

Володимир Янів.

СПОГАД ПРО ВЕЛИКОГО МИСТЦЯ

Слово на відкритті виставки картин Бориса Крюкова в Мюнхені.

6 травня відкрив в приміщеннях Українського Вільного Університету його ректор виставку 30 картин із спадщини відомого художника Бориса Крюкова з нагоди десятиліття смерти, в присутності арґентийського консула А. ямедуса, відомої німецької журналістки та власниці видавництва А. Фрідман, двох почесних докторів УВУ—дир. Ґрайнера і кол. куратора Дому Української Науки Й. Маврера та понад 100 осіб, в більшості чужинців. Нижче містимо вступне слово—у перекладі із німецької мови. Редакція.

Я завжди радію завданням, скільки разів доводиться мені відкривати імпрези, що істотно відрізняються від наших звичайних конференцій. Зокрема, ж сьогодні сповнюю моє сьогоднішнє завдання не як накинений звичаєм обов'язок, але зі справжньою радістю та повною сатисфакцією: це ж відкриваю сьогодні нашу першу мистецьку виставку, яку підготовив УВУ. Але ж для мене це одночасно велика честь відкривати пропам'ятну виставку у десятиліття смерти видатного й визнаного у міжнародному мистецькому світі Земляка, щоб представити його громадськості і відзначити життєвий твір Бориса Крюкова, — може у скромних рамцях, але ж проте у гідний спосіб. Ідеться у нашому випадку про особовість, що була одержима полум'яною любов'ю Батьківщини, але ж одночасно могла визнати себе громадянином світу: Крюков стався для нас природнім помостом, що сполучував Батьківщину з далекими країнами. В наслідок лихої долі Отчизни, прогнаний із України стався Крюков мандрівником, сповненим туги, — мандрівником почерез щасливішу земську півкулю, а з його палкої туги постали десятки плястичних візій древнього минулого у барвнім багатстві давніх століть, а дальші десятки спогадів юности ожили в улюблених краєвидах. Але ж, як мандрівник з відкритими й жадібними очима творця, здобув собі Борис Крюков неповторну здібність вчуватися, і це його обдарування незабаром проявилося у ілюструванні книжок; це обдарування мало йому завдяки його фантазії запевнити незабаром почесне місце, а то й славу, хоч прийшов він, як невідомий, в нове й байдуже оточення. Двічі отримав він першу нагороду видавництва „Кодекс" із Мадріду за свої ілюстрації до „Дон Кіхота" та „Дон Сеґундо Сомбра", що вийшли у арґентинському видавництві „Ель Атенео", яке й представило видання до міжнародного конкурсу. Подібну здібність вчуватися в чужу духовість виявив Крюков при ілюструванні творів французьких, англійських, північно-американських, італійських, а то й арабських клясиків. Таким чином, Крюков стався живим прикладом, як то в житті тісно пов'язані зі собою проклін та благословіння, — як то проклін вигнання із Вітчизни перемінився на увінчання його. як міжнародно визнаного та ціненого художника, при чому Крюков ніколи не міг забути Батьківщини, ані ніколи не хотів звільнитися із спогадів про неї.

„Великі чини родяться із великих снів" — казав англійський завойовник Сесіль Родс. Крюков будував собі пам'ятник із великої туги за втраченою Вітчизною та із великих снів про мирне й щасливе життя у вільному світі, і саме цей факт надає нашій шанувальній імпрезі спеціяльної атмосфери, — оцього згаданого на вступі незвичного, що так дуже відрізняє наш сьогоднішній вечір від інших імпрез своєю теплотою, сердечністю...Але ж цей наш вечір нагадує нам одночасно трагедію, — трагедію мистця, але одночасно трагедію цілого ук-

(Закінчення на стор. 6-ій)

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Редагує інж. Лев Яцкевич

ВІЗІЯ СОНЯШНОЇ СУСПІЛЬНОСТИ

Ентузісти соняшної енергії пророкують, що в 2020-ім році 25 відсотків енергетичного запотребування в ЗСА буде покривати соняшна енерґія, а ентузіясти „чистого" довкілля передбачають при кінці 21-го сторіччя енергетичну утопію, в якій сонце буде становити єдине джерело енергії на нашій плянеті.

По гострих морозах останньої зими, кризі природного газу та постійно зростаючих цінах нафтового пального та елементарної енергії, можливість користуватися „чистою" та практично невичерпною тепловою енерґією сонця становить дуже приманливу перспективу нашого наступного сторіччя.

Приклонники соняшної енергії вважають що її широко і всесторонне використання не тільки зліквідує раз назавжди енерґетичну кризу людства, але причиниться також до піднесення рівня здоров'я (чистим довкіллям) та збереження постійно маліючих засобів копалинної енергії, яку можна буде повністю використати для продукції фармакологічних продуктів, комаховбивчих засобів, добрив, фарб, будівельних матеріялів тощо. Статистики обчислюють, що ґльобальні припаси природного газу будуть вичерпані в 1990, нафти - в 2200, а вугілля в 2400 році.

Хоча наше сонце становить середньої величини зброю, її об'єм на 1,300,000 разів більший за земський. Його ядрове „горнило" „спалює" в одній секунді більйон більйон більйонів тонн космічного пального (водня) та вирощує велетенську енергію, що дорівнюється силі мільйон мільйонів мегатонн (1,000 тонн) атомових бомб.

На жаль, з тієї фантастично великої енергії доходить до нас, з відстані 93 мільйонів миль, лише дуже маленька частина в формі теплових та світляних променів сонця. Але навіть і та невелика частина теплової енергії набагато разів більша за енергію, яку зуживає наша технологія та все людство на свої щоденні потреби.

Для прикладу можна подати, що соняшна енергія, що доходить до нас в погідний соняшний день на протязі 15 хвилин вистачає на енергетичне запотребування цілої нашої плянети на протязі одного року. А соняшна енергія, в якій „купається" нпр., Арабський півострів протягом одного року, вдвічі більша за копалинну енерґію усіх нафтових припасів земського гльобу.

Наше сонце відносно молоде, бо йому тільки 5 більйонів літ, а перед ним щонайменше других 5 більйонів літ життя. Хоч багато познак на те, що процес „палення" на сонці проходить поволіше, як давніми роками, а те, на думку деяких науковців, може зумовити нову льодову епоху на землі.

Учені вважали досі, що соняшна енергія, це продукт атомових реакцій, в яких водень перетворюється гелій. Але ця теорія стала останньо предметом багатьох контроверсій з приводу відсутности в соняшнім промінюванні атомових частинок „невтріно", що становлять побічний продукт кожної термо-ядерної реакції. Поруч відсутности невтріно, англійські та совєтські астрономи запримітили також характеристичну пульсацію сонця з ритмом, що 160 хвилин, що нагадує, до речі, биття людського серця.

Це останнє відкриття ставить під знаком запиту доцьогочасне наше поняття про структуру соняшного стрижня та перебіг атомових реакцій в його нутрі.

В тому часі, коли одна частина вчених сперечається над способом живлення соняшного вогню, друга продумує над практичною методою загнуздання соняшної енергії для щоденних потреб людини.

Легенда говорить, що першою людиною, що практично використала теплову енергію сонця, був грецький філософ-математик Архімед, що 2000 літ тому знищив грецьку фльоту під Сиракузами, напрямивши на неї соняшні проміння, відбиті від гладко виполірованих військових шоломів. Сьогодні на американськім ринку можна купити готове влаштування для перетвору соняшного проміння в теплову енергію води, якою можна огрівати й радше догрівати мешкальні доми. Це влаштування коштує 5,000 до 10,000 дол. та амортизується на протязі 15 до 20 літ. Високий кошт цього влаштування та додатковий кошт перерібки даху не ворожить тим влаштуванням масового збуту. Тому інженери продумують над дешевшою та простішою методою використання соняшної енергії. Така метода існує вже від 25-ох літ та перетворює світляні проміння сонця безпосередньо в електричний струм при допомозі соняшної батареї. Їх використовують штучні сателіти та дослідні ракети для поруху їх електронної системи. Соняшна батарея в основі складається з цілого ряду кремнієвих фотоелементів. Коли на них впаде струмінь соняшних фотонів, вони перетворю-

(Закінчення на стор. 6-ій)

Любов Дражевська

УВАН У ЗСА У СТОРІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ АРНОЛЬДА МАРҐОЛІНА

(1)

Сторіччя з дня народження Арнольда Давидовича Марґоліна, українсько-жидівського політичного і громадського діяча, адвоката і журналіста, відзначено на конференції УВАН у ЗСА 24-го квітня 1977 року.

Конференцію відкрив науковий секретар Академії, д-р Василь Омельченко, підкресливши у вступному слові ролю Арнольда Марґоліна у будівництві Української Народної Республіки і в обороні українських інтересів на міжнародних форумах. Промовець нагадав, що від 1950 року Марґолін співпрацював з УВАН у ЗСА, робив доповіді на її конференціях. В 1954 році став головою правничої секції Академії. З його ініціятиви при Академії була створена Комісія вивчення історії українсько-жидівських взаємин. В 1956 році Академія видала книжку Марґоліна „Державний устрій Сполучених Штатів Америки". Марґолін помер 13-го жовтня 1956 року. Академія видала 1959 року спеціяльний випуск „Аналів", присвячений Марґоліну.

В. Омельченко прочитав „Слово про Марґоліна" президента Академії, проф. д-ра Олександра Оглоблина, який підкреслив, що народжений у Києві в родині жидівського промисловця і мецената, А. Марґолін ніколи не забував, що його батьківщина — Україна. Під час Української Революції Марґолін приєднався до партії українських соціялістів-федералістів. Був генеральним суддею в Українській Народній Республіці. Під час влади Директорії був заступником міністра закордонних справ, членом української делеґації на мирову конференцію і головою української місії в Лондоні. Перебуваючи на еміґрації, Марґолін до кінця життя боронив права України на самостійність.

Проф. Оглоблин навів історичні паралелі між діяльністю Марґоліна і діяльністю видатних жидівських діячів доби Мазепинського Ренесансу, що боролися за права України, як Павло Герцик, та Федір Нахимовський

На конференцію надійшли привітання від о.Ф.Історчина, декана Св. Софіївської Української Православної Семінарії у БаундБруку, від Анти-дефамаційної Ліги Б'най Бріт, від Н. Ветухової, д-ра Дж. Ліхтена, проф. Б. Мартоса і д-ра Ю. Старосольського.

П. Феденко — „Мої зустрічі з А. Д. Марґоліним"

Дочка А. Марґоліна, Любов Арнольдівна Марґоліна, прочитала спогади П. Феденка про А. Марґоліна. Перша зустріч була восени 1919 року у Кам'янець-Подільську. П. Феденка, що тоді був редактором „Робітничої газети", тодішній прем'єр І.Мазепа запросив на нараду, на якій А. Марґолін інформував про ставлення великодержав Заходу до України. Він сказав, що англійський уряд підтримав боротьбу естонців, латвійців і литовців за самостійність і зазначив, що цей зворот у політиці Англії давав перспективу і для України. Але катастрофа українського війська, орієнтація галицького уряду на Денікіна, епідемія тифу, недостача зброї — це все не дало Україні змоги діждатися зміни в міжнародній коньюнктурі на нашу користь.

Живучи у ЗСА від 1922 року, Марґолін листувався з своїми давніми знайомими українцями, також із Феденком. Влітку 1937 року П. Феденко та І. Мазепа зустрічалися з А.Марґоліним у Празі, в час коли німецький та італійський диктатори почали „рисувати нову мапу світу". Марґолін хотів знати погляди Феденка та Мазепи на ситуацію в Европі, зокрема на Гітлерову пропаґанду в українському питанні.

Війна перервала зв'язки Марґоліна і Феденка. Скоро після закінчення війни Марґолін прилетів до „старого світу" і Феденко не раз із ним зустрічався. Саме тоді працювала комісія, що підготовляла скликання УНРади. У розмовах Марґолін не раз підкреслював, що тільки демократична плятформа може створити реальну єдність між українцями на чужині і знайти прихильність до української справи в світі.

У розмовах з Феденком і в листах до нього Марґолін згадував поширену тоді пропаґанду за „федерацію" з Росією. До цього він ставився скептично, бо не можна творити федерації „згори". Справжня федерація може здійснитися тільки „знизу" добровільним рішенням рівноправних народів. Українці мають оправдане недовір'я до пропаґанди федерації з Росією, довго живши під режимом терору, національного поневолення і втративши мільйони людей від голоду, створеного політикою московських тиранів.

Спомин Д. Корбутяка

Л. А. Марґоліна прочитала спомин Д. Корбутяка, який пише, що вважав А. Марґоліна своїм другом. Корбутяк, перед своїм приїздом до Вашінгтону 1955 року, уже знав про Марґоліна з мемуарів учасників подій на Україні 1917-21 років, з писань самого Марґоліна і з оповідань керівників Українського Робітничого Союзу, з якими Марґолін близько співпрацював. Тому, приїхавши до Вашінгтону, Корбутяк вважав за одне зі своїх перших завдань — особисто познайомитись з Марґоліним, який його дуже привітно прийняв, і з того часу обоє не раз зустрічалися.

Арнольд Давидович розповідав Корбутякові про свою ролю оборонця у відомому процесі Бейліса, про мотиви, які спонукали його пристати до українського руху, про свою участь у будівництві Української Народної Республіки, про свою дипломатичну місію в Парижі, Женеві і Лондоні, де він намагався переконати держави Антанти у праві українського народу на самовизначення, і про свою діяльність у З'єднаних Стейтах. Він розповів про свої заходи очистити ім'я Симона Петлюри та уряд УНР від обвинувачень у жидівських погромах, обвинувачень, які за словами Марґоліна, були великою кривдою для лідерів УНР, людей ліберальних і демократичних переконань, далеких від антисемітизму чи дискримінації супроти національних меншин на Україні.

Як послідовний демократ, що беззастережно вірив у демократичний принцип самовизначення народів, Арнольд Давидович щиро підтримав справедливі прагнення українського народу стати господарем на своїй землі і робив усе, що було в його силах, щоб допомогти йому досягти цієї мети.

У своїй книжці „Рісія, Україна і Америка", виданій англійською мовою 1946 року, він писав про 1917 рік: „Я був того погляду, що як уродженець України, я повинен взяти участь у конструктивній праці, що вже йшла від квітня під керівництвом Української Центральної Ради". А далі в цій же книжці він писав: „Переходячи в думках роки, цілком віддані справі українського народу, я не відчуваю жалю за всі труди, посвяту і нестачі, які були зв'язані з цією працею. Навпаки, я переконаний в тому, що це був мій обов'язок, покладений на мене як на сина України — обов'язок, від якого я не мав морального права відмовитись."

Д. Корбутяк закінчив свій спомин такими словами: „Ці прекрасні слова можуть і повинні стати прикладом для всіх меншин, які живуть на гостинній землі українського народу, коли цей народ матиме змогу завершити діло, розпочате в 1917 році за участю Арнольда Давидовича. За ці переконання, підтверджені ділами, український народ завжди згадуватиме вдячно і шануватиме одного зі своїх кращих синів, Арнольда Давидовича Марґоліна. За те і ми схиляємо голови перед ним сьогодні з нагоди століття з дня його народження."

Слово Антона Батюка

А. Батюк, у минулому голова Українського Робітничого Союзу, тепло говорив про А. Д. Марґоліна, з яким співпрацював багато років, бажаючи, як він висловився спом'янути незлим тихим словом людину великого маштабу, громадську людину, що присвятила життя українському і жидівському народам. Марґолін розумів утиски, що їх зазнавали обидва ці народи, і тому в роки визвольної боротьби приєднався до українців.

Батюк нагадав, як в книжці „Україна і політика Антанти" Марґолін написав про те, як він полюбив Україну. Він також написав про жидів, що народились і виросли в Україні, але були виховані в російських школах і знали російську мову і культуру. Марґолін каже, що в багатьох випадках він виступав сам, але діяв у згоді з своїм сумлінням. Батюк підкреслив, що Марґолін мав відвагу йти проти течії.

(Продовження буде)

В парафії свв. Володимира й Ольги в Чікаґо вшановано Блаженнішого Патріярха Йосифа

,,Блаженний Муж не йде на раду до лукавих,
Не прагне він від них ні почестей, ні ласки,
Для Божої хвали - не для своєї слави
Простує до мети крізь муки і поразки''

Роман Завадович

Вшановуючи своїх незвичайних людей, народ виказує свій культурний рівень. Бо в тій пошані, що її народ віддає своїм визначним людям, неначе віддзеркалюється його свідоцтво дужої зрілости. Щобільше, відзначування визначних осіб є неначе доказом, що люди вміють вирізняти великих духом поміж собою. Такі ділянки нормальні й самозрозумілі: віддається пошана тим, які на пошану собі заслужили.

Не йнакше буває і в нас. У нашому столітті ми маємо щастя бути свідками приявности поміж нами справді великої людини. Тією людиною є Блаженніший Патріярх Йосиф. Щороку на його честь ми влаштовуємо врочисті академії, концерти та інші імпрези, щоб виявити нашу пошану до його особи. Цього року ми діждалися особливої нагоди вшанувати Їх Блаженство з нагоди 85—их роковин народження.

Одначе, коли думаємо про ту велику людину, що стала Ісповідником віри, зразком для цілого людства і Апостолом помісности української Церкви, то мимохіть ніяковіємо й кажемо: великі люди величання не потребують, бо вони і без того великі.

Немає багато прикладів в історії Вселенної Церкви, щоб хтось страждав 18 років заслання, 18 років різних знущань, щоб був виставлений 18 років на глум і зневагу, на змушування відректися своєї віри і все таки зберіг людську гідність. Важка була це дорога, але Їх Блаженство Йосиф витримав і залишився вірним Христовій Церкві, ставши справжнім Ісповідником своєї віри.

Немає також багато подібних прикладів у нашій українській церковній історії, щоб хтось так турбувався за долю своєї рідної Церкви, щоб так завзято боронив її історичних прав, виводячи цю боротьбу на найширший форум, бо аж перед сам престіл Святішого Отця.

І от коли почнемо роздумувати над діями Їх Блаженства, то відчуваємо, що маємо перед собою постать великого духового формату.

На жаль, не всі ми його як слід оцінюємо: вузькі уми не завжди вміють збагнути велич. Та це не новина. Наша історія не раз ставала плечима до наших визначних людей. Одначе ми, ті що вже бачили знаки Божого Провидіння над ним, співаймо голосну пісню на прославу Бога, що наділив нас такою постаттю, як наш Блаженніший Владика, Патріярх Йосиф. Тому цьогорічне вшанування Їх Блаженства з нагоди 85-их роковин народження було в парафії свв. Володимира й Ольги в Чікаґо виявом особливої синівської пошани до великої людини — Ісповідника Христової віри та Апостола помісности Української Католицької Церкви.

У четвер, 17-го лютого, точно в день народин Їх Блаженства, в соборі св. Володимира й Ольги парафіяльні Отці відправили урочистий Молебень в намíренні нашого Патріярха з проповіддю о. д-ра Івана Тилявського, а в неділю, 20-го лютого, відслужено врочисту Святу Літургію в наміренні Ювілята. Проповідь виголосив о. митрат Маріян Бутринський.

У суботу, 26-го лютого, в залі собору свв. Володимира й Ольги відбувся урочистий концерт. Тоді вірні нашої парафії подібно, як це зробили вірні в цілій діяспорі, віддали честь Їх Блаженству Патріярхові Йосифові.

Концерт відкрив о. митрат Маріян Бутринський. Змальовуючи постать Їх Блаженства, о. митрат згадав, що Ювілят за свого довгого життя мав багато похвальних назв: здібний учень—студент, професор, ректор семінарії, потім архиєпископ, митрополит, а врешті верховний архиєпископ—патріярх. Одначе, найвизначніше названня цієї людини — це Ісповідник віри.

У концерті перший виступав юнацький хор СУМА ,,Ватра'' під мистецьким керівництвом Оксани Ференц (при фортепіяні Марійка Гаврилюк), виконуючи дві точки: ,,Мандрівка по Україні'' та композицію Гендля ,,Алилуя''. Цими піснями сумівська молодь неначе хотіла змалювати життя Їх Блаженства — подорож по улюбленій Україні, яка колись закінчиться воскресенням його народу, і тоді, прославляючи Бога, всі разом заспіваємо гимн ,,Алилуя''.

Вокальне тріо ,,Незабудьки'' (М. Костелина — сопран, О. Савин —меццосопрано і В.Сурівка — альт, мистецький керівник М. Плешкевич, при фортепіяні Н. Савин) присвятило Патріярхові три пісні: ,,Українську баркаролю'' -Людкевича, ,,Лелеки'' — Ревеля та ,,Львів'' — Лаврівського.

З деклямаціями виступили: М. Слободян — ,,Блаженний Муж'' Романа Завадовича та М. Панчук — ,,Патріярх між нами'' — Крименка. Парафіяльний хор ,,Прометей'' під керівництвом проф. Р. Андрушка виступив з трьома піснями: ,,Вислухай, Боже, молитву мою'' — Архангельського, ,,Лічу в неволі'' — Стеценка з сольо Я. Головки та ,,Єднаймося'' — Стеценка. Всі три пісні неначе символізували життьову дорогу нашого Патріярха. Зокрема остання пісня ,,Єднаймося'', неначе наголошувала те гасло, що його проголосив наш Патріярх в своїх посланнях до всіх українців, закликаючи їх до об'єднання в своїй помісній церкві.

Святкову доповідь виголосив гість з Філядельфії, член головної Управи Крайового Т-ва за Патріярхальний устрій, д-р Володимир Пушкар. У своїй зразково опрацьованій доповіді-студії прелеґент яскраво накреслив життьовий шлях Патріярха, докладніше зупиняючись над деякими важливішими моментами з його життя, щоб показати його духову велич. Для підтвердження своїх слів прелеґент навів низку прикладів, між ними і такий: коли папа Іван XIII лежав на смертній постелі, то викликав до себе Владику Йосифа, бо саме з цією людиною хотів мати свою останню розмову. Велику частину своєї доповіді присвятив прелеґент аналізі активности Блаженнішого, в якій відбулося його змагання завершити нашу Церкву патріярхатом. Згадав про всі ті перешкоди, яких Блаженніший зазнав від чужих і своїх, та про його непохитну віру й переконання. Коли інші достойники Римокатолицької Церкви, — говорив прелеґент, — на домагання папи зреклися своїх функцій у дієцезіях, то наш Владика не зрікся. Щобільше, він, як діючий голова своєї Галицької Митрополії, урядово звертається, щоб сьогодні дати йому підтримку. Він завжди був постійним і діючим головою своєї Церкви, навіть на засланні, не звертаючи уваги на різні кари.

Слушно твердив доповідач, що Рим ніколи не відбирав від нас наших прав, а ми самі постійно зрікалися їх. Сьогодні ми змагаємось за їх привернення. На чолі цих змагань за наші права став наш Владика Йосиф. Рівночасно він є палким оборонцем нашої Церкви в катакомбах.

Концерт закінчився ,,Молитвою за Патріярха'', яку разом з хором відспівали всі приявні.

Гарним доповненням до відзначення 85-их роковин народин Їх Блаженства була виставка документів-експонатів, розміщена заходами референта Патріяршого Фонду в авдиторії собору свв. Володимира і Ольги в днях 3, 4 і 5 -го березня. Виставку зорганізували мгр О. Гординський та д-р Р. Смик, використовуючи власні колекції зібраних документів: пресу, знімки, значки, стрічки та інші відзначки, присвячені Блаженнішому з різних нагод. У цих документах глядачі могли побачити дві речі: поперше — зокрема в пресі і на знімках — було підтверджене те, з якою великою увагою цікавиться нашим Владикою цілий світ, коментуючи його виступи та поодинокі події з його життя, подруге наймиліше враження робила виставка тим, що глядачі могли побачити в цих документах відбиту оту величезну пошану, з якою український Божий люд ставиться до свого Владики Владик Їх Блаженства Йосифа, Патріярха Української Помісної Церкви.

Лука Костелина

Традиційне ,,Свячене''

,,Молода Думка'' в Нюарку

Нюарк, Н. Дж. (М.Цяпка) — В неділю, 24-го квітня ц.р., тут у шкільній авдиторії школи св. Івана Хрестителя, старанням Б-ва ,,Апостольства Молитви'' відбулося традиційне ,,Свячене''. Воно має вже свою вагу в українській католицькій громаді й стягає багато парохіян, які зайняли вже далеко перед початком, майже всі місця, при гарно накритих столах, бо наперед була заповіджена цікава програма.

Імпрезу відкрив привітальним словом провідник програми ,,Свячене'' сотрудник о. Дмитро Библів і попросив пароха о. Михайла Кучм'яка провести молитву, а приявні, як одна родина, відспівали могутню радісну воскресну пісню ,,Христос Воскрес'', потім о. парох виголосив відповіднє до хвилини слово і пояснив значення пасхи й інших великодніх страв, а о. Д. Библів подібне слово сказав по-англійськи. Після акту посвячення отцями, при мелодіях великодніх пісень біля великодніх традиційних страв промовив тут народжений активіст Нюаркської громади і довголітній член Церковної Ради та муж довір'я (тростист), усіми люблений і шанований п. Андрій Кейбіда,поправною українською мовою. Він, привітав членів Ради та закликав до єдности й любови на терені нашої української парохії, побажавши всім ,,смачного''.

Тоді дві учениці парохіяльної школи по черзі продеклямували — ,,Великдень''(К. Перелісна) — Христя Плакида і ,,Христос Воскрес'' (Л. Храплива) — Маруся Ільчишин.

Представник місцевого Відділу УККА інж. Василь Василів виступив з привітом, наголошуючи важливість співпраці УККА з парохією, бажаючи бачити її живучою й сильною.

Атракцією імпрези був успішний виступ нюаркської філії ,,Молодої Думки'' під диригентурою молодої енергійної учительки цілоденної школи св. Івана Хрестителя Марусі Фесьо і при вмілому акомпаньяменті піяністки Дозі Сиґіди, яка виконала такі пісні: ,,Дорога нас кличе'' (Ярославського), ,,Рідну школу'' (Косенка) і ,,Веснянку'' (Я. Цегляр).

Поява на сцені в народних строях маленьких хористів зворушила всіх учасників ,,Свяченого'', а рясним привітальним оплескам не було кінця.

Не меншу бурю оплесків одержали ,,музиканти'' Гуртка гітаристів при школі — під проводом їхнього вчителя гри на гавайській гітарі інж. Володимира Осередчука за виконання: ,,Човен хитається'', ,,Їхав козак за Дунай'', ,,Мати доню колихала'', ,,Там далеко рідний край'' й ,,Україна'' (Оксана Тарнавська) та ,,Пісня радості'' (Бетговен), а дві мелодії відограв сам учитель при супроводі цілого ансамблю (11дітей від 4-ох років вгору).

Виступи ,,Молодої Думки'' й ,,Гуртка гітаристів'' полонили й розчулили не тільки їхніх батьків, але всіх учасників імпрези, які нагородили їх щирими оплесками признання і подяки.

Цих, понад 50 дітей-співаків і 11 гітаристів, обох полів видвигнули причину до розважання усім батькам про майбутнє української ідентичності завтра. У цих діточках напевно заіскриться любов до української пісні, до гурту, до громади й з них частина стане любителями пісні і активними членами хорів, чи музичних одиниць.

З цього, мабуть, здають собі справу батьки дітей, доцінюючи важливість рідної пісні й оточення у формуванні в умах дітей любови й прив'язання до українства, бо привозять малят навіть з деяких далеко віддалених місцевостей (40 миль) кожного тижня на проби-співанки.

Велике признання належиться паням з Управи ансамблів за догляд над дітьми в часі проби, зокрема голові Лівії Дацьківській,а Зірці Воронці за зреалізування ідеї зорганізувати філії ,,Молодої Думки'' в Нюарку.

Перед закінченням програми працювала ще голова Б-ва ,,Апостольства Молитви'' п-ні К. Шопа, вручивши о. парохові М. Кучм'якові чек на суму 2.000 дол. на потреби церкви. Тут належить згадати, що це Б-во прозбирує по кільканадцять тисяч долярів через рік на церкву, робленням і продажою вареників, бо церква має великі видатки на школу, садок і на викінчення великої шкільної авдиторії.

На закінчення свят о. парох М. Кучм'як подякував трудівникам за їх важку працю і жертву для добра церкви, батькам за привожування дітей до школи й на проби. Заохочував парахіян, щоби вписували дітей до школи на шк.рік 1977/78,бо на жаль до садочка вписалося на сьогодні тільки четверо (!) дітей.

Отже може бути загроза, що не буде 1-ої кляси в шкільному році 1978/79.

Просив дуже, щоби ці його слова перестороги взяти собі до серця, добре роздумати, бо позначився великий спад дітей у школі на 50 відсотків, а мішані подружжя зросли до 75 відсотків. Явище це прикре, але на превеликий жаль правдиве й тривожне.

Молитвою закінчено це наскрізь вдале традиційне ,,Свячене'' української католицької парохії св. Івана Хрестителя в Нюарку.

ВАКЛ ПРОТИ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Ярослав Стецько від АБН і України. Інші члени української делегації виступали на пленумі і на поодиноких комісіях. На засіданні комітетів запропоновано з рамени України і АБН цілу низку корисних резолюцій про: а). національно-державну незалежність і права людини; б). політику детанту і її шкідливість та альтернативу до неї; в). деколонізацію і розвал совєтсько-російської імперії; г). державну незалежність України; ґ). деколоніязацію і політику детанту у зв'язку з конференцією в Београді; д). шкідливість торгівлі з країнами опанованими комунізмом. Всі резолюції, внесені на Конференції ВАКЛ були прийняті делегатами і будуть надруковані у збірнику Конференції, який незабаром появиться.

Нижче друкуємо чергову резолюцію схвалену Десятою Конференцією ВАКЛ п. з. ,,ВАКЛ проти політики детанту''.

Резолюція, схвалена Десятою Конференцією ВАКЛ 22 квітня 1977 в Тайпею

Тому, що детант є здійснюваний як однобічний рух західніх потуг, який спричинився до послаблення національних революційно-визвольних процесів серед поневолених в СССР націй та його сателітних країн. Як наслідки цього — втручання Москви у внутрішні справи кожної зі західніх країн посилилося. Якенебудь зацікавлення західніх потуг визвольною боротьбою поневолених у російській колоніяльній імперії народів звелося до цілковитого мінімуму, хоч визволення цих народів не є внутрішньою справою імперії.

Тому, що Москва продовжує на Заході свою ,,ідеологічну боротьбу'', яка звернена проти самого Заходу, а також в Африці, Азії, Америці, під маскою т. зв. національного визволення у збройних війнах (Анґоля), у формі т. зв. громадянських війн (В'єтнам, Камбоджа), або клясової боротьби (наприклад в Італії, Португалії, Франції), чи заколотах (на Близькому Сході).

Тому, що Москва не зреклася свого наміру опанувати ще вільну частину Европи після розбиття НАТО та витиснення з Европи З'єднаних Стейтів, а тепер вона прагне поширити своє панування на Близькому Сході й продовжує своє загарбування та підкорювання.

Тому, що політика детанту в остаточному може зруйнувати Захід, якщо фронт поневолених народів пічне демобілізуватися, бо поневолені нації постійно стримують захоплення ворогом людства — Москвою — ще оставшої вільної частини Европи.

Одним з найбільших досягнень Москви в Гельсінках є заява Президента ЗСА та урядів вільної Европи, що вони не мають наміру зміняти в якийнебудь спосіб статус кво стосовно поневолених народів, іншими словами, вони не мають на увазі визволення поневолених в СССР народів. Таким чином ЗСА та інші уряди сприяють демобілізації фронту народів, які борються, і тим позбуваються свого найвірнішого союзника. Кошик ч. 3 з гельсінкського кінцевого акту стосується людських прав, але він є обманом! Людські права не існують для поневолених народів в імперії — СССР, доки основне право — право нації на свою незалежну національну демократичну державу — не є здійснене!

Вибір Београду, столиці комуністичної міні-імперії — Югославії, як місця для конференції, яка хоче провіряти, чи людські права шануються — чиста іронія!

Ось чому 10-та Конференція ВАКЛ ухвалює:

апелювати до вільного світу, що це є у його власному інтересі здобути на свій бік серця поневолених народів, щоб вирішно послабити військовий потенціял большевицької імперії;

звернутися зі закликом до урядів вільного світу, щоб політику детанту з тиранами заступити політикою визволення — політикою активної підтримки національно-визвольної боротьби України, Білорусії, Литви, Болгарії, Румунії, Естонії, Латвії, Східньої Німеччини, Словаччини, Чехії, Угорщини, Хорватії, Словенії, Грузії, Туркестану, Азербайджану, Північного Кавказу та всіх інших народів, поневолених у СССР та сателітних країнах, — за їх національно-державну незалежність.

У Ню Йорку відбувся...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

зайцями'' В. Рождественського і жартівливу пісню ,,Удовицю я любив'' М. Кропивницького в обр. В. Косенка та, як наддаток, ,,Як я був молодий'' Лопатинського.

Другу частину добродійного концерту розпочав дитячий хор ,,Молода Думка'', який відспівав чотири пісні, здобуваючи найбільше оплесків за ,,Дорога нас кличе'' Я. Ярославенка і за ,,Весняний вальс'' А. Коса-Анатольського.

Опісля сопрано Євгенія Турянська виконала ,,Гандзю'' в обробці Ф. Надененка, ,,Нащо мені чорні брови'' Д. Бонковського і ,,Арію Оксани'' із опери ,,Запорожець за Дунаєм'' С. Гулака-Артемовського.

Програму концерту закінчив мішаний хор, відспівавши твори таких композиторів, як Дж. Россіні, Б. Лятошинський й К. Сен Санс, М. Леонтович і Д. Задор. У цій частині концерту сольові партії виконували Є. Турянська, В. Тершаковець та І. Раковський.

Після закінчення концерту — який пройшов на дуже високому мистецькому рівні, але не дописала публіка — коротке слово промовив о. Севастіян Шевчук, ЧСВВ, який подякував хорам ,,Думка'' і ,,Молода Думка'', як рівнож їхнім управам, дириґентові Семенові Комірному, солістам та обом акомпаньяторам, зазначуючи, що робить це в імені пароха церкви св. Юра, о. д-р Володимира Гавліча, ЧСВВ, який в той день мусів бути в Чікаго, та в імені цілої парафії. Отець Шевчук підкреслив красу і чар української пісні та побажав всім виконавцям цього концерту багато успіхів в майбутній культурній та громадській праці.

Подякував виконавцям і учасникам концерту теж п. Едвард Камінський, імпрезовий референт Комітету будови нової церкви св. Юра, головою якого є адв. Роман Гуглевич, а діти вручили дириґентові Комірному кіш квітів.

Відтак голова хору ,,Думка'' Ігор Раковський сказав, що хор з великою приємністю співав на цьому добродійному концерті, бо його члени здають собі справу із важливости справи будови нової репрезентативної церкви св. Юра в Ню Йорку, відмічуючи, що як українці православного віровизнання теж будуватимуть новий храм, то ,,Думка'' також і тоді сповнить свій громадський обов'язок і дасть концерт на ту шляхетну ціль.

Під час Зеленосвяточних...

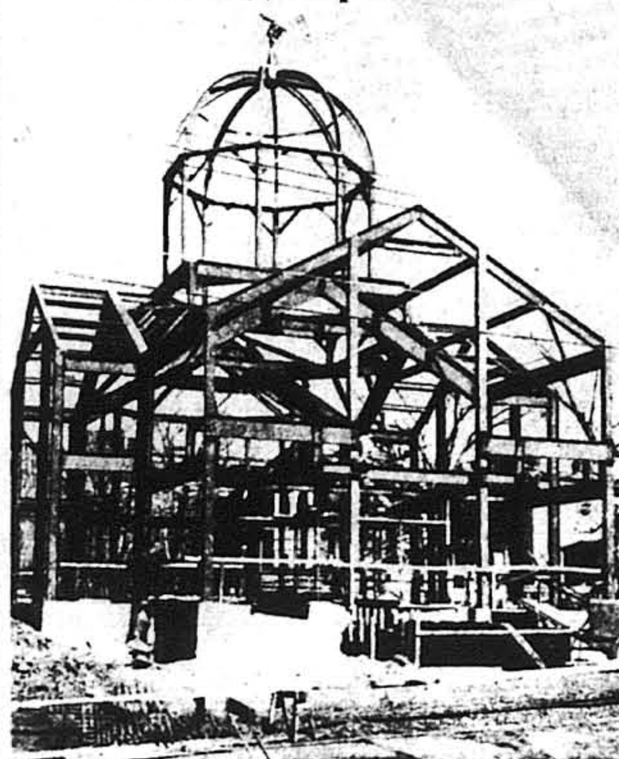
(Закінчення зі стор. 1-ої)

ЗСА в Бавнд Бруку, та 3) — в Соборі св. Софії у Римі.

Перша урочистість святочного вмурування цих мощів відбудеться власне на Зелені Свята в неділю, 29-го травня ц. р. на українському католицькому кладовищі у Факс Чейсі. У цьому святі, окрім духовенства, візьмуть організовану участь — почесна чота українських американських ветеранів, українські комбатантські, молодечі та громадські організації з прапорами, представники Братства ,,Броди-Лев'', ,,Смолоскипу'', Комітету Оборони В. Мороза, українські школи та численне громадянство.

Після акту благословення й Панахиди святочну проповідь виголосить парох катедри Непорочного зачаття о.шамб. Р. Москаль. Короткі святочні слова виголосять представники ,,Смолоскипу'' та Ради Українських Комбатантських Організацій. Урочистість закінчиться святочним вояцьким апелем.

Будова нової церкви св. Володимира в Ютиці

Започаткована будова церкви св. Володимира в Ютиці

За циклом статтей про будову нової церкви св. Юра в Ню Йорку, ми з увагою слідкуємо, бо в майже той сам час, той же сам архітект інж. Аполінарій Осадца, розпочав будову нашої церкви св. Володимира Великого, в провінційному місті середнього нюйоркського стейту в Ютиці під проводом, багатьом відомого, опікуна молоді о. крилошанина Богдана Смика.

Велика митрополія, має чим похвалитися у збірці фінансів на будову нової церкви, бо має сотки професіоналістів, бизнесменів, заможних парафіян, бо навіть гуртом усі організації улаштовують фестивалі чи менші імпрези, а дохід призначують на будову церкви.

Ми в Ютиці заледве маємо двох професіоналістів і двох бизнесменів, парафіяни не є заможні, але жертвують, що в їхній силі. Натомість організації стоять осторонь. Прибуток із імпрез чи інші доходи висилають з Ютики до централь, чи на інші потреби. Ввесь тягар спирається на мозольній праці горстки парафіян та о. пароха Богдана Смика. Викінчення будови церкви, мабуть перейде один мільйон дол.

По великих містах, коли до цієї Богом благословенної країни, прибула нова іміграція, то на місцях застала вже готові церкви і народні доми, а ми в Ютиці починали релігійне і громадське життя в напіврозваленому ґаражі.

Щоб збільшити ютицьку громаду, висланo 460 ашурансів на спровадження нових імігрантів до Ютики. Але через брак в той час праці, приїжджаючі нові імігранти, поселились по всіх стейтах Америки включно із далекою Каліфорнією.

Наш заклик Будівельного комітету до всіх людей доброї волі, а головно мій заклик до всіх тих, яким я вислав ашуранси на приїзд до Америки, прийдіть нам із допомогою в будові нової церкви св. Володимира в Ютиці. Своєю найменшою пожертвою допоможете нам збудувати храм Божий, на місце тих храмів, які зруйнувала безбожницька Москва, в нашій улюбленій Батьківщині.

Прочитавши цей заклик, не один чи не одна собі з Вас пригадають церкву в родинному селі чи місті, де Ви були охрищені чи звінчані, а під сучасну пору зруйновану, або перетворену на безбожницькі цілі Москви. Тому, в пам'ять Ваших рідних, які будували ті сьогодні зруйновані храми Божі, вкладіть болай цеголку в нову церкву в Ютиці, в якій на вільній землі, в кожних Богослужбах, священик споминатиме Вас і Ваших рідних, як фундаторів церкви.

На всі, навіть найменші пожерви, отримаєте офіційне поквітовання для відтягнення від податку.

Чеки, поштові перекази чи навіть готівку, просимо пересилати на адресу: St. Volodymyr Church Building Fund, c/o Walter Zaparaniuk — secretary, 1211 Downer Ave., Utica, New York 13502.

Володимир Запаранюк

Великоднє Свячене в Українському Селі в Ґлен Спей

Величаво відсвяткували мешканці українського села в Глей Спей спільне великоднє Свячене, яке відбулося в неділю 23-го квітня ц.р., в залі на Оселі УРСоюзу ,,Верховина''.

Цього року великоднє Свячене влаштувало Т-во ,,Розвага'' у співпраці з Церковним комітетом. Святочно накриті столи поблагословив о. І. Терлецький і поділився зі всіми приявними свяченим яйцем, при чому побажав усім всього найкращого. Святом проводив уміло містоголова Т-ва Петро Мельник. Привіти склали: інж. Богдан Загайкевич від Церковного комітету,Данило Мох та Ярослав Гавур, від Громадської Ради — пресовий інформативний референт церковного комітету д-р Маркіян Клюфас розповів, що церква св. Володимира вже відсвяткувала минулого року своє 10-ліття закінчення будови церкви. Але ще є деякі пляни до зреалізування, як прикрашення фронту церкви, виложення її камінними плитками та обсадження декоративними деревами і кущами. Однак, найважливішою справою є будова дому для священиків, де міг би постійно мешкати парох, який не тільки відправляв би Служби Божі, але і теж займався б вихованням дітей. Щоб це зреалізувати, потрібно ще багато фондів.

У залі під церквою вже другий рік працює Т-во ,,Розвага'', яке проявляє дуже живу діяльність. При кінці кожного тижня відбуваються тут різні імпрези, національного і культурного характеру. Головою Т-ва є відомий підприємець Йосиф Ляхович. Існування Т-ва ,,Розвага'' цілковито себе виправдало, бо стало центром нашого товариського життя. У минулому сезоні взяло участь у всіх імпрезах понад 8,000 осіб. На тому д-р М. Клюфас закінчив своє слово.

О. Терлецький молитвою закінчив це вдале свято. Приявні зі задоволенням розходилися по домівках, побачивши дуже велику працю і співпрацю Будівельно-Церковного комітету з Т-вом ,,Розвага''.

д-р М. Клюфас

Відзначення 50-річчя подружжя Ю. і С. Батюків

Юлія і Стефан Батюки

День 26-го червня м. р. залишиться у пам'яті Юлії і Стефана Батюків гарним спомином, та радісним і незабутнім днем. У тому чудовому дні — син, невістка, онуки при допомозі членів Комітету: А. Пастирник, В. Стирко, Е. Домарецький, А. Кушнір, Н. Поворозник приготовили для Юлії і Стефана Батюків величаве прийняття з нагоди 50-річного ювілею подружнього життя.

Відзначування Ювілею відбулося у просторій залі Т-ва ,,Просвіта'' у Вердоні. О год. 6-ій вечора почали сходитися гості. При вході по домівки за столиком сиділи дружки М. Стирко та І. Бучак та допомагали гостям вписуватися до книги гостей. В 7-ій год. П. А. Пастерник привіз ,,Ювілятів'', яких при вході привітали українським маршем оркестра А. Шереметн, а гості гучними оплесками. Зустрівши при дверях Ювілятів, їх привітали їхні діти, найближча родина, дружки і дружби та господар свята. Вітали українським звичаєм: хлібом і сіллю, а відтак відпровадили до головного стола.

Господарем вечора був А. Пастерник, який привітавши Ювілятів від імени гостей та своєї родини, попросив о. М. Ґара провести молитву. Відтак піднесено тост до Ювілятів, а гості відспівали грімке многая літа. А. Пастирник представив гостей за головним столом, а також замісцевих гостей.

Дружка М. Стирко та дружба І. Бучак, у своїх привітах побажали Ювілятам здоров'я, та діждатись ,,діямантового Ювілею''. Від дітей та родини склав привіт син Тарас. Він подякував батькам за їхній труд та добре виховання. Відтак він подякував господині кухні як також усім жінкам, які допомагали, а опісля і Комітетові та гостям. Промовляв голова Т-ва ,,Просвіти'' М. Бурий, вручивши від Т-ва Ювілейну грамоту Ювілятам за їхню щиру і віддану працю в цьому Т-ві. М. Сенкусь голова жіночого Т-ва ім. Лесі Українки, побажавши Ювілятам багато щастя, здоров'я, вручила дарунок. Слово про Ювілятів сказав І. Колодій, підкреслюючи в короткому життєписі Ювілятів їхню працю і заслуги в родинному, церковному і громадському житті. Пан С. Батюк був довголітнім головою Будівельного комітету, відбудував будинок Т-ва ,,Просвіти'', коли він погорів без жадної винагороди, а п-ні Ю. Батюк була довголітньою головою жіночого Т-ва ім. Лесі Українки та завзятою працівницею на українській ниві. Пані М. Давидович, яка є доброю приятелькою п-ва Батюків також склала сердечний привіт, побажавши їм многих літ.

На закінчення Ювілею, зі словом подяки, виступили обидвоє Ювіляти. Вони щиро подякували членам Комітету і дітям за влаштування пам'ятної для них несподіванки, а також всім тим, хто причинився до підготови і до проведення їхнього родинного свята.

Господар вечора А. Пастирник завершив кінцевим словом ювілейну гостину, побажавши приємної забави. Гостинне прийняття закінчено ще одним многоліттям та молитвою. Відтак під звуки мелодійної оркестри гості забавлялись до пізньої ночі.

З нагоди 50-річного Ювілею п-во С. Ю. Батюки склали на Т-во ,,Просвіту'' — 500 дол., а на жіноче Т-во ім. Л. Українки — 200 долярів.

Т-во ,,Просвіта''

Вечір на пошану Тараса Шевченка в ЛМК у Ню Йорку

У п'ятницю, 11-го березня ц.р. Літературно-Мистецький Клюб в Ню Йорку вшанував пам'ять Тараса Шевченка окремим вечором присвяченим великому Кобзареві, в якому взяли участь: проф. д-р Лука Луців — вступне слово, Марта Зєлик — читання творів поета, хоровий спів з платівок до слів поета, композиторів: Стеценка, Ревуцького і Філярета Колесси. Співали хори ,,Трембіта'' — Львів і ,,Гомін'' з Англії із музичними поясненнями маестра Теодора Терен-Юськова. На початку доповіді Лука Луців зацитував слова Панька Куліша на похоронах Тараса Шевченка: ,,Уся сила і вся краса нашої мови тільки йому одному одкрилася — будь певний Тарасе, що ми твій заповіт соблюдимо і не звернемо з дороги, що ти нам проложив єси! Наш єси поете, а ми нарід твій і духом твоїм дихатимемо во віки й віки!''

Правдиво оцінили тоді українці свого найбільшого поета і так залишилося до сьогодні, коли розсіяні у діяспорі земляки ставлять своєму Кобзареві величні пам'ятники, щорічно поминають академіями із його Словом, відбувають концерти з музичним оформленням його поетичних писань.

У дальшій доповіді промовець зупинився на одному фрагменті думок і писань поета: про москалів і Московщину зазначивши, що тепер московські окупанти і таки свої підлабузники фальшують як тільки можуть його твори, пояснюючи зовсім неправдиво його ідеї, нечесно пропускають деякі вислови поета, або й цілі уступи, заперечуючи будь-яку ворожість поета до важкого закріпачення українського народу та поневолення свобідної України. Оце фальшування ідей й творів поета докотилось навіть до ганебного твердження, що московська мова була другою ,,рідною'' мовою поета.

У своїх поемах Шевченко всюди вживав терміну ,,москалі'', а Московщину називав ,,чужиною'', згадати б поему ,,Катерина'', ,,Великий Льох'', ,,Чигрине, Чигрине'', ,,Розрита Могила'', чи поему ,,Сліпий'', коли ,,москалі срібло-золото і свічі забрали з Покрови''. Д-р Луців розгортаючи свою доповідь, заторкнув теж негативне відношення поета до Переяславського договору і гетьмана Богдана Хмельницького, ,,який їздив у Переяслав Москві присягати'', що започаткувало неволю України. Поет дуже чутливо відчував цю неволю свобідної колись України і всі кривди заподіяні вільному козацькому народові, даючи вислів своєму гнівові в прегарних своїх поемах, що стали заповітом для його земляків. Все таки поет є оптимістом — він вірить у перемогу правди святої, коли голосить: ,,Встане Україна, світ правди засвітить і помоляться на волі невольничі діти!''. Управа Клюбу і приявні гості тепло подякували промовцеві за цінну, дбайливо опрацьовану доповідь.

Після доповіді п-на Марта Зєлик із Студії Мистецького Слова Лідії Крушельницької відчитала твори поета ,,Калина'' і ,,Холодний Яр''. Мила поява талановитої учениці Студії, що також пробує свого пера, добра дикція і гарна вимова дуже сподобались приявним гостям, що не пошкодували оплесків з признанням за труд і прикрасу вечора.

У музичній частині вечора почули приявні кантату на хор і оркестру до слів Т. Шевченка ,,Хустина'', муз. Ревуцького з доброю сопраністкою Паливодою і тенором Фокіном, — диригент — Сорока, ,,Садок вишневий'' — Анатоля Вахнянина, сольоспів незрівняної співачки Петрусенко у пісні ,,Плавай, плавай лебедоньку'' — Стеценка. Хор з Англії ,,Гомін'' відспівав ,,Бандуристе, орле сизий'' Т. Шевченка народна пісня, що її згармонізував композитор Орлов. Хор ,,Трембіта'' проспівав ,,Якби мені черевики'', комп. Філярета Колесси з оркестрою та пісню ,,А мій батько орендар''. Музичні пояснення про пісні, композиторів і дириґентів давав маестро Терен-Юськів що й був організатором музичної частини вечора, за що належиться йому окреме признання.

Б. Б.

Пам'яті сотника Всеволода Левицького

Всеволод Мирослав Левицький уродився 2-го вересня 1913 р. в Радехові, Західня Україна. Батько Іван Був адвокатом, який згинув в Східній Україні під час Визвольних Змагань за Незалежність. Мати Анастазія з дому Антонюків, широко відомої родини в Радехівщині, була учителькою народної школи. Сл. п. Всеволод Левицький покінчив народну і середню школи в Радехові. Від юних літ мріяв про відновлення Української Держави, а головно про віднову і службу в Українській Армії. В молодих роках анґажувався у різних українських організаціях, а головно став активний у підпільній Організації Українських Націоналістів. Арештований поляками за приналежність до ОУН, перебув кілька місяців у в'язниці у Львові. За старанням родини його звільнено з тюрми під умовою, що до трьох місяців мусить опустити Галичину. Тому в 1933 році виїжджає до Югославії до Загребу, де студіює медицину. У вільний від студій час анґажується в освітній праці серед українців, поселених в провінції Бачка. Як член Проводу ОУН нав'язує зв'язки з хорвацькою організацією і виєднує можливість вишколу бойовиків ОУН в Югославії.

З вибухом громадянської війни в Еспанії, провід ОУН його вислав до Еспанії, що б він зорганізував українські бойові частини при чужоземнім еспанськім Леґіоні в противагу міжнародним бриґадам комуністів. З різних політичних причин це не вдалося, тоді він сам особисто вступив до Леґіону і заразом став членом еспанської організації Фалянга, яка була націоналістичною організацією, очоленою генералом Франком. Фалянга координувала цілу військову кампанію проти комуністів. Перебув цілу війну на різних відтинках фронту. Його відзначено п'ятьома медалями і призначено на дальший вишкіл до Військової Академії. В останній офензиві над рікою Ебро був тяжко ранений в ногу. По скінченні війни і звільненні із війська був дальше діяльний у Фалянзі і заразом ПУН. Провід ОУН призначив його представником Організації при еспанськім уряді. З вибухом Другої світової війни між Німеччиною і Совєтським Союзом в Еспанії було виєднане і запевнене визнання української держави у випадку проголошення її незалежности. Заразом виєднано прийняття по 200 українських старшин до кожної із трьох еспанських військових Академій. Коли німецька політика на Сході показалася ворожою до відновлення Української Незалежної Держави, сл. п. Всеволод Левицький повертається до Галичини, хоч має пропозиції і нагоду прийняти еспанське горожанство і стати на службу еспанського уряду. Був він поручником а згодом сотником еспанської армії. До Галичини він повернув ще на час щоб востаннє побачити свою матір і поховати її по тяжкій і довгій недузі.

Воєнні події на Рідній Землі прикули його до нової праці. В 1943 р. стає він членом Військової Управи у Львові, яка організує Українську Дивізію „Галичина". Тут він провадить історично-архівний Відділ, але вже при кінці цього року арештує його Ґештапо за приналежність до ОУН та організування бойових відділів. Після безустанних допитів його відставляють до концентраційного табору в Бреці, звідки звільнили його щойно американські війська.

В 1945 р. він одружується з Мартою, донькою Романа й Ольги Левицьких з Львова. Якийсь час перебуває з дружиною в таборах для біженців в Швайнфурті, а згодом у Ашафенбурзі. Тут народилися їм діти — син Роман і донька Анастазія — Ія. В таборах був активний в різних адміністративних і культурно-освітніх організаціях.

У 1948 р. переїжджає з цілою родиною до Канади і поселюється у Вінніпезі. З надірваним у кацеті здоров'ям почалося важке життя політичного еміґранта. По скінченні курсу аналітичної хемії стає на працю в броварні „Друрис", як хемік аналітик, щоб пізніше перейти на працю до лікарні ,,Мізерікордія". В Канаді народилась друга дочка Лідія. У 1966 р. ціла родина Левицьких пережила трагедію в зв'язку з несподіваною смертю сина Романа, студента університету та взірцевого пластуна який згинув в автовій катастрофі на 20-му році життя.

У Вінніпезі сл. п. Всеволод Левицький стає членом Української Стрілецької Громади, Братства Вояків Першої Дивізії УНА, Самоосвітнього Грутка при УНО. відновляє діяльність в Пласті. Враз з колишніми вояками під кермою майора О. Навроцького упорядковує Український Історично-Військовий Музей при УВАН, а зі смертю останнього переймає керму цього музею. Від осені 1973 р. працює як куратор цього музею та очолює Музейну Комісію зложену з колишніх вояків, яка перейняла повну опіку над цим музеєм. Стає він членом Манітобської Асоціяції Музеїв та близько співпрацює з централею Людина і Природа. Тут він нав'язує зв'язки з фахівцями військового минулого та стає добрим інформатором для них в студіях військового діла не тільки серед українців, але й загально-міжнародного.

На становищі куратора УІВМ при УВАН він віддав великі услуги, повністю скаталогізував ці військові реліквії і мріяв та робив старання, щоб так скаталогізувати, а при тому законсервувати колекцію світлин українських збройних сил різних часів, які знаходяться при цьому музеї. Проте ненадійна смерть перешкодила в цьому.

У виконуванні обов'язків сл. п. Всеволод Левицький був взірцем — пильний, точний, відданий, вимогливий від себе та інших. Був правдивим військовиком у визнаванні національної правди і не знав в цьому відношенні компромісів.

Помер 31-го грудня м.р. на 63-му році життя. Похований на цвинтарі Всіх Святих. Жалібна спільнота Вінніпеґу на чолі з побратимами зброї різних формацій та Президією УВАН віддала останню шану Покійному в морозний день 4-го січня 1977 р.

М.Г. Мар.

Мистець Володимир Кивелюк відійшов у вічність

Коли вмирає мистець, відчувається глуха туга, з фірмаменту спадає зоря у безвість і залишає темну пустку — нічим незаступну... Такі рефлексії були у тих, що проводили в останню дорогу мистця Володимира Кивелюка, що помер 28-го грудня 1976 р.

Філядельфійська громада, як завжди, дружньо зійшлась сказати йому своє станнє ,,Прощай". Холодні морозні дні і холодно-лячно на душі... Останні слова, останні спогади про покійного Маестра, сльози рідних, приятелів і друзів...

Проф. В. Кивелюк, уродженець західньої України. Народився у Скалаті в Княжім Куті в 1898 р. Гімназія і дальші студії перервали події Першої світової війни. Під час перипетій війни він знайшовся у Києві. Молодий студент прагне знання, адже вже з молоду виявив замилування до мистецтва, тож вступає до Київського університету св. Володимира, де студіює теорію мистецтва й філологічні предмети. Згодом свої студії мистецтва він продовжує у Кракові в Академії Мистецтв (Академія Штук Пєнкних), яку закінчує з відзначенням. З любови до малярства на два роки залишається він там асистентом.

Окрім куншту в малярстві осягнув він високі теоритичні знання, — головно з естетики та загальної філософії, — онтології, метафізики. Ці предмети завжди були в центрі його зацікавлень. І тепер в похилі роки слідкував він за книжковими появами в сфері філософії, де б вони не появлялися, в Німеччині чи в Кракові, чи в підсовєтських академічних виданнях, при чому він читав ті книжки з умінням знавця, — знав як відділяти полову політичної пропаґанди і дійти до фактичних суттєвих даних.

У своєму житті сл. п. В. Кивелюк був деякий час викладачем середніх шкіл в Перемишлянщині, де цінили його талант, його ерудицію. Залюбки згадував він у розмовах з друзями про своє знайомство з професором Краківського Ягайлонського університету, з нашим визначним письменником і поетом Богданом Лепким у Кракові, про те, як велися в його господі цікаві дискусії, і які світлі спогади залишив у нього поет Б. Лепкий.

Переселення творчих особистостей з бистрим умом і з глибокою емоційною вразливістю у інші краї — не завжди стимулює їхню діяльність. Переїхавши до Америки, — сл. п. Маестро Кивелюк, відійшов від активного громадського чи професійного життя; частинно це було через підірване життям здоров'я. Все ж пригадується його виставка в Ню Йорку, влаштована з рамени УВАН. До цієї установи, а саме до УВАН, мав покійний Маестро велику пошану і прихильність і їй записав свій цінний архів, — малярські твори, книжки, — здебільша з мистецтва і філософії і не менш цінні його власні недруковані статті й нотатки.

Коли говорити про напрямки його малярської творчости, можна окреслити, що його домінантним стилем був саме синтетичний імпресіонізм з багатою гамою кольорів, бо був він великим кольористом, тим, який відчував барву, а також знав її символіку. Він був послідовником французького мистця Бонарда, однак не копіював його, а сприймав лише його творчі імпульси, що віддзеркалювали його власне творче ,,я". В. Кивелюк залюбки застосовував принципи кубізму у деяких своїх творах, як напр., ,,Дівчина з квітами", при чому він ніколи не був у полоні світляних ефектів. Його полонила концепція теми, яку він розв'язував за власною уподобою.

Покійний мистець був автором цікавих і глибоких статтей, себто теоретичних праць, як напр. стаття в монографії про творчість Мирослава Радиша, його статті в ,,Сучасності'' і врешті стаття про мистецтво до збірника ,,Українці в Пенсильвенії", що оце вийшов з друку.

На початку свого перебування у Філядельфії сл. п. В. Кивелюк був деякий час викладачем в Мистецькій Студії, і учні дуже цінили його високо кваліфіковані вказівки й нарямні. Надзвичайною була його любов до молоді; — як радо допомагав він молодим порадами, поясненнями. І іншим, навіть не молодим, хотілося бути його студентами, коли він говорив щось на чисто обстрактні теми. Як ось в одній з дуже недавніх розмов, — про синтетичний імпресіонізм Сезана, а вже саме напередодні смери — про позитивістичні основи імпресіонізму.

Глибокий жаль огортає серця тих, які його знали й любили, коли подумають, що нашого улюбленого Маестра немає між нами. Нехай його пам'ять, пам'ять про великого українського мистця зберігається вічно у глибині наших сердець. Українська громада у Філядельфії відпровадила в дорогу до вічности великv людину.

Н. І. -Пазуняк

Із 10-річної праці хору ,,Гомін"

У неділю, 13-го лютого ц.р., у Картереті, Н. Дж., у залі Українського-Американського Горожанського Клюбу, відбулись ліквідаційні збори колишнього хору ООЧСУ. ,,Гомін'', на яких в цілості дохід в сумі 400.00 долярів приділено на Фонд Оборони України.

Збори відкрив голова Ярослав Зубенко, привітавши усіх приявних членів хору ,,Гомін''. Відтак фінансовий звіт подав Василь Хомут, секретарював В. Матлага. По звітах, на закінчення зборів, Управа хору влаштувала членам, а саме: Шкодинові, М. Пукащеві, В. Фецьові, М. Голубцеві, П. Стаховому М. Мисякові, П. Баранецькому, Пацлавському, М. Хомутові, В. Хомутові, Я. Зубенкові, І. Федакові, Б. Принаді, О. Глущикові, І. Глущикові, І. Петришинові, В. Матлазі, Я. Туркові — малу перекуску, за якою ми всі згадували колишні веселі часи, як ми з хором їздили по різних концертах Відтак ми висловлювали своє бажання, щоб між нами був наш улюблений дириґент, бо хоча члени хору постарілись і більшість з них вже є дідусями, то ще таки хор можна би було відновити. Згадали ми теж тих членів хору, які від нас відійшли, як рівнож приявних колишніх хористів, опісля грімкими голосами ми відспівали ,,многая літа'' своєму маестрові хору проф. Миколі Кормелюкові, склавши подяку за його громадську працю напротязі 11-ох років, та неприявним друзям.

Після закінчення Другої світової війни, багатьом людям доля судила осісти в прибраній батьківщині в Америці. Так почало творитись національно-громадське життя. І український нарід з природи дуже співучий приніс зі собою на чужину любов до своєї рідної пісні, яку вщепила йому рідна мати, колишучи до сну. Пісня — це дзеркало людини, в якому ми все бачимо. Пісня — це душа людини, яка переживає веселе й сумне.

Для праці на громадській ниві потрібні мистецькі одиниці. І з тих міркувань постав в Байоні, Н. Дж. 1955-го р. чоловічий хор при Відділі ООЧСУ під проводом свого дириґента проф. Миколи Кормелюка.

Тому, що в Байоні не було великого числа хористів, бо це мала українська громада, хор цей одержав доповнення від сусідніх Відділів ООЧСУ, а саме: Картерету, Перт-Амбою і Ню Бронсвіку. Тоді хор начислював 40 членів — це вже сила і пропорційний склад в поодиноких голосах.

Почалась інтенсивна муравлина праця над вивченням хорового репертуару і різноманітною тематикою пісень, щоб можна було виступати на різних імпрезах. Проби відбувались три рази в тижні, бо наплила потреба для влаштовування національних свят.

Музичний супровід для хору перебрав студент Любомир Кормелюк, який не зважаючи на перевантаження наукою на університеті, рішив допомогти поставити хор ,,Гомін'' на відповідний мистецький рівень, бо ж перед цим хором були великі завдання. Управа хору подбала про народну ношу.

Хористів ціхувала: дружність, точність співвідповідальність та моральне вдоволення. Наснагу до своєї праці хористи брали із жахливого стану на рідних землях під червоним окупантом.

Після певної наполегливої праці, хор підготовив свій репертуар і був готовий до виступів. Виступи хору,,Гомін'' почалися від місцевостей, в яких замешкували хористи, вслід за цим хор виступав майже в кожній місцевості стейту Н. Дж. На Оселі СУМА, Елленвілі, а теж у Ню Иорку (на національних імпрезах).

Крім мистецької праці, хор зі своєю Управою та дириґентом звертали теж увагу і на матеріяльну сторінку, і в цій цілі влаштовували забави з танцями, на яких грала популярна оркестра Б. Гірняка. Ці забави були моральною винагородою для хористів, а для їхніх родин і прихильного нам широкого громадянства — життєвою розвагою.

Після покриття всіх видатків зв'язаних із існуванням понад 10 років хору, для якого дириґент працював безкоштовно, Управа і хористи на своїх ліквідаційних Зборах, одноголосно вирішили передати касову остачу — суму 400.00 долярів на Фонд Оборони України.

Ми горді з цього, що хор ,,Гомін'' провів велику національно-громадську роботу напротязі 11-ох років. Віримо, що хор був би продовжував свою корисну працю для української справи, якщоб наш неструджений дириґент не змінив своєї праці, і не почав працювати у Бібліотеці Конгресу у Вашінґтоні. Але він і дальше бере активну участь в громадсько-українськім житті округи Вашінґтону і Балтімору.

Хай цих кілька думок під адресою колишнього чоловічого хору ,,Гомін'', буде прикладом для наслідування другим мистецьким одиницям.

Василь Матлаґа

Вечерниці ,,Червоної Калини" в Рочестері

Хоча царила сувора зима, одначе не охолодила вона ентузіязму групи рочестерців у їхньому змаганні до задержання традицій. У висліді зусиль та дбайливої підготови ОБВ9 УА, Станиці Братства Вояків 1 Укр. ДУНА, Станиці кол. вояків УПА, 47-го і 46-го Відділів СУА, ОЖ ОЧСУ та Сестрицтва при церкві Св. Покрови, відбулися 5-го лютого Вечерниці ,,Червоної Калини'' в залі репрезентативного готелю ,,Амерікана''.

Імпрезу відкрив голова Комітету Степан Ольшанський та передав дальше ведення ґостмастерові-аранжерові Миронові Бабюкові. Парох церкви Богоявлення о. Василь Осташ поблагословив трапезу, а опісля склав молитовну подяку за спожиті дари.

Кульмінаційною точкою вечора була презентація дебютанток. Під звуки маршової пісні ,,Гей, у лузі'', під блиск фотоапаратів та гучних оплесків приявних під проводом колишніх вояків увійшли на залю чарівні дебютантки в супроводі своїх партнерів. Наш квіт і надія! Раділо серце, подивляючи молодість і красу тих, що за кілька хвилин актом презентації офіційно стали частиною української спільноти!

Дебютанки на вечерницях ,,Червоної Калини" в Рочестері. Стоять, зліва: Ірця Шміґель — партнер Ігор Пеняк, Ірка Рендзяк — Юрко Сметана, Віра Олійник — Андрій Адамчук, Ліда Михайлюк — Борис ґудзяк, Марія Марґолич — Богдан Єйва, Юля Бабюк — Григорій Долігній, Ірина Лико — Віктор Кущ, Богданна Лапичак — Антін Гринчишин, Тамара Білик — Петро Гик, Єлисавета Бездух — Орест Тороус, Христина Лужецька — Славко Глушко.

Палким словом вітала дебютанток голова 47-го Від. СУА Марія Крамарчук, закликаючи їх, щоб вони були горді зі свого походження, бо ,,очі нашої Батьківщини і всі надії звернені на всю українську молодь тут і там''. Сьогоднішній вечір назвала М. Крамарчук ,,днем символічного маратонського бігу'', в якому наші молоді мають перебрати горіючий смолоскип правди і любови та ,,донести до Українського Олімпу, до ніким не поневоленої золотим сонцем осяяної України!''

Церемонію презентації дебютанток та їхніх партнерів перевела Іванна Мартинець, членка Управи 47-го Від. СУА.

Члени Комітету склали дебютанткам ґратуляції.

Понеслися звуки вальса — перший танок дебютанток з їхніми батьками, що вкоротці передали свої доні їхнім партнерам.

До ранніх годин продовжувалася забава при милозвучній оркестрі ,,Нові Обрії'', музику якої переплетано вокальними точками. Настрій вечора був радісний, щирий і сердечний і об'єднував усі три покоління в одну велику родину.

Ірина Михайлюк

УКРАЇНСЬКИЙ ДЕМОКРАТИЧНИЙ РУХ — КОНҐРЕС УКРАЇНСЬКОЇ ВІЛЬНОЇ ПОЛІТИЧНОЇ ДУМКИ
влаштовує

в неділю, 29-го травня 1977 року

СТУДІЙНИЙ СЕМІНАР з ПАНЕЛЕМ НА ТЕМУ:

,,На порозі четвертого десятиріччя: що далі?".

Доповідачі: **д-р В. Гришко, мгр А. Камінський і д-р Е. Перейма.** *Модератор:* **д-р М. Воскобійник.**

Панель відбудеться
в залі Літ.-Мистецького Клюбу
ч. 136 по 2-ій Авеню в НЮ ЙОРКУ.
Початок точно о год. 3-ій дня.

Доповідачі дадуть огляд і аналізу дисидетського процесу в Україні і прогнозу політичної діяльности еміграції.

Запрошуємо Українське Громадянство.

СЕКРЕТАРІЯТ УДР-КУВПД

СХОДИНИ Т-ВА СВЯЩЕНИКІВ ІМ. СВ. АНДРЕЯ

Ню Гейвен, Конн. — Управа Товариства Священиків ім. св. Андрея інформує, що 25-го і 26-го травня ц. р. тут у парохії св. Михаїла відбудуться чергові сходини Товариства, які обговорюватимуть актуальні справи УКЦеркви і Товариства. Програма нарад розпічнеться о год. 12-ій дня. Ініціятори просять учасників наради зголошувати свою участь у голови Товариства о. митр. В. Андрушкова, або в місцевого пароха о. М. Мищишина.

Повідомляється Українське Громадянство, що
в Ню Йорку, 28 і 29-го травня 1977 року
відбудеться

13-ий З'ЇЗД ОУРДП

- Відкриття З'їзду в суботу, 28-го травня, в залі катедри св. Володимира, 160 Вест, 82-га вул., о год. 3-ій дня.
- Продовження З'їзду в неділю, 29-го травня, від год. 10-ої ранку, в залі Літ.-Мист. Клюбу, ч. 136 по 2-ій Авеню.

З'їзд має характер закінчення відзначення 30-ліття УРДП спец. доповіддю і товариською вечерею.

Головна Управа Об'єднання Українців Революційно-Демократичних Переконань в США

ОМУА

Об'єднання Мистців Українців в Америці
повідомляє, що
ВИСТАВКА ОБРАЗІВ
ЕДВАРДА, ЯРЕМИ і ЮРІЯ КОЗАКІВ
буде продовжена до неділі, 29-го травня 1977 року включно, і буде відкрита щоденно від 6-8 веч. та в суботу і неділю від 1-8 веч.

ОБ'ЄДНАННЯ б. ВОЯКІВ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ
повідомляє, що наш Член

МИХАЙЛО ПЕТРУНЯК

б. старшина УСС і Корпусу Січових Стрільців, визначний командир кінноти, відомий з відважних рейдів, кінної еліти, відійшов у Вічність.

•

Глибоке співчуття Родині і Приятелям висловлює —
ОбВУА — ВІДДІЛ в ЧІКАҐО

КПС — Діловод Новацького Вишколу
повідомляє, що

ВИШКІЛ НОВАЦЬКИХ ВИХОВНИКІВ

відбудеться
на Пластовій Оселі ,,Вовча Тропа", Іст Четгем, Н. Й.
від 26 червня до 7 липня 1977 р.

- ПЕРЕДУМОВИ УЧАСТИ — закінчення 15½ року життя та 2-га проба в УПЮ, письмова опінія зв'язкового або кошового, вплачення оплати.
- КАРТИ ЗГОЛОШЕННЯ можна одержати від кошових і переслати разом з оплатою $100.00 (чеки писати на PLAST, Inc.) до **3-го червня** на адресу:

OKA HRYCAK, 29 Concord, Cambrige, Mass. 02138

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ КЛЮБ в НЮ ЙОРКУ
Т-ВО ,,БОЙКІВЩИНА" (Відділ ,,МАКІВКА")

П'ятниця, 27-го травня 1977 року, год. 7-ма вечора

ВЕЧІР

ПАМ'ЯТІ МАЛЯРА-МОНУМЕНТАЛІСТА

МИХАЙЛА БОЙЧУКА (1882-1939)

- Головну доповідь виголосить мистець СВЯТОСЛАВ ГОРДИНСЬКИЙ.
- ,,Спомин про батька" — АННА БОЙЧУК-ЩЕПКО (дочка).
- В музичній частині, твори українських композиторів: *М. Лисенка* (,,Вічний революціонер", чоловічий хор); *С. Людкевича* (,,Ой. Морозе. Морозенку", Львів, хор ,,Трембіта"); *Б. Лятошинського* (,,Увертюра на чотири народні теми" — симфонічна оркестра), у стереофонічному звукозаписі, з поясненнями маестра Т. ТЕРЕНА.

***БАТЬКИ!** Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!*

УКРАЇНСЬКА АВТОКЕФАЛЬНА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА
СВЯТО—ТРОЇЦЬКОЇ КАТЕДРИ в НЮ ЙОРКУ, 359 Брум вул.

В неділю, 29-го травня ц. р. припадає в нашій Церкві

ХРАМОВЕ СВЯТО — СВЯТОЇ ТРОЙЦІ

- В суботу, 28-го травня, о год. 6-ій веч. відбудеться **ВСЕНІШНА.**
- В неділю, 29-го травня, 10-та год. ранку —**ТОРЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ,** яку очолить Голова Консисторії о. Протопресвітер АРТЕМ СЕЛЕПИНА з Духовенством та з участю о. Протодиякона МИКОЛИ ЧАЛОГО та студентів Богословської Академії.
- Співатиме Кетедральний Хор під кер. п-ні ВАЛІ ЖИЛИ-НАЛИВАЙКО.
- Після Служби Божої в церковній залі відбудеться **СВЯТОЧНИЙ ОБІД** та мистецька програма нашого Хору.

•

Всіх сердечно вітаємо зі ЗЕЛЕНИМИ СВЯТАМИ та запрошуємо Гостей на наше Храмове Свято.

ПАРАФІЯЛЬНА РАДА

У глибокому смутку повідомляємо Родину і всю Українську Громаду, що 22-го травня 1977 р., у Філядельфії, Па., на 83-му році життя, відійшов у Вічність

о. ІЗИДОР СОХОЦЬКИЙ

кол. крилошанин і радник Митрополичої Консисторії у Львові, кол. парох Гаїв коло Львова і Дмитрія коло Щирця, Зах. Україна, кол. сотрудник в Шамокіні, Па., учасник Визвольних Змагань. Ціле своє трудолюбиве життя він стояв на службі Богові і українському народові.

ЄРЕЙСЬКА ПАНАХИДА буде відправлена у вівторок, 24-го травня 1977 р. о год. 8-ій вечора.

СВЯЩЕНИЧІ ПОХОРОНИ в середу, 25-го травня 1977 р., о год. 9-ій ранку у Митрополичому Соборі у Філядельфії, а опісля на цвинтар на Факс Чейс.

Горем прибиті:

ЯРОСЛАВА ШВЕЦЬ — донька
ЮЛІЯН СОХОЦЬКИЙ — брат з Родиною
Ближча і дальша Родина в Америці, Канаді й Україні
ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

В глибокому смутку повідомляємо Рідню, Приятелів та Знайомих, що в четвер, дня 19-го травня (в день Вознесення) 1977 р., з Волі Всевишнього відійшов у Вічність, серед трагічних обставин, наш Найдорожчий
СИН, БРАТ, ВУЙКО, СТРИЙКО і СЕСТРІНОК

бл. п.

СТЕПАН ЯРІШ

народжений дня 24-го липня 1927 р. в с. Острів-Щирець коло Львова, Україна.

ПАНАХИДА і ПАРАСТАС в суботу і неділю, 21 і 22-травня 1977 р., о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Павла Гарріс, 570 Kings Highway, Rochester, N.Y. 14617.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ — в понеділок, дня 23-го травня 1977 р., о год. 9-ій ранку з того ж похоронного заведення до церкви Св. Богоявлення, при Carter St., Rochester, N.Y., а відтак на католицький цвинтар Holy Sepulchre.

Горем прибиті:

МАРІЯ і ПЕТРО — мати і батько
АНДРІЙ — брат
ОЛЬГА і МИХАЙЛО МАЛИНІВСЬКІ — тета і вуйко
НАТАЛКА ОЛЕКСИН з чоловіком ІВАНОМ — сестра
ХРИСТИНА ОЛЕКСИН — сестрінка
ІГОР ОЛЕКСИН — сестрінок
ВОЛОДИМИРА ВОВК — тета в Україні
МИХАЙЛО ЯРІШ — стрийко в Україні
МАРІЯ ГАЛЬЧАК — тета в Україні
РОЗАЛІЯ ГЛУХОВЕЦЬКА — тета в Україні
Ближча і дальша Родина в Україні

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!
Нехай американська земля буде Йому легкою.

•

Замість квітів, проситься складати пожертви на Патріярший Фонд.

Платне пол. огол.

Платне пол. огол.

ДЯКУЮ — БОБ РОВ!!!

Президент Картер і Конґресмен Ров, наш слідуючий губернатор.

Президент Картер похвалив Конґресмена Рова слідуючими словами:

,,Я маю зобов'язання супроти Конґресмена Рова за його віддане і постійне зусилля, через яке вийшов Статут Справ Публічних Робіт, який з'єднає цю країну програмами економічно масового відродження".

Конґресмен Ров найбільше зі всіх законодавців стає в обороні українських прав, як в Америці, так і в Україні.

ГОЛОСУЙТЕ 7-го ЧЕРВНЯ

за

БОБА РОВА

на

ГУБЕРНАТОРА

Заплачене Комітетом Українців Пассейку — Берген Повітів за вибір Конґресмена Рова губернатором

СПОГАД ПРО ВЕЛИКОГО...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

раїнського народу. З великої спадщини художника виставляємо сьогодні ледве 30 картин, коли тим часом сотні є розпорошені по цілому світі, а численні взагалі пропали. Тому то й назвали ми нашу виставку скромною. Це ледве мала частина монументальної спадщини, це вирізок, що має свідчити про ціле, або щоб сказати по-латині: це на жаль лише ,,pars pro toto". Колись у Батьківщині справжній художник не хотів увійти у вузькі рамки тоталітарного режиму,що змагав до сірої,,зрівняловки". Тому не знайшов він там місця в музеях чи в галеріях...Знову ж у діяспорі екзилю дуже важко створити музеї, нам бракує також засобів на видавання розкішних мистецьких монографій, що давали б картини із різних періодів творчости. Крюков тут не виняток! Крюков тільки приклад за всіх наших мистців у розсіянні...Так ми стаємо раз-у-раз перед тривожним питанням, що залишиться із багатої творчости великих Сучасників. Тільки на тому тлі зрозуміємо, чому я одночасно сказав, що відзначаємо пам'ять гідно. Бо таки зробили ми все, щоб пригадати Маестра і його твори у десятиліття смерти,—щоб зарепрезентувати його перед громадськістю. Правда, це пощастило нам зробити лише завдяки доні творця, що сама творчо виявила себе в мистецькій кераміці: це вона врятувала пару десятків картин і привезла їх із далекої Аргентини до Німеччини. Вона допомагала також віддано при всіх підготовних працях, зокрема при розміщуванню картин, виявляючи завжди глибоку пошану до твору батька. Хай буде мені вільно при тому сказати, що мені видається саме та глибока пошана дальшим доказом того, що доводиться так часто констатувати: великої сили української родинної спільноти. В родині Крюкових ця спільнота була ще вивершена спільнотою зацікавлень, — мистецькою атмосферою: дружина художника була також маляркою, і вона часто навіть співдіяла із Борисом при його творах. Знову ж зять є відомий український поет та теоретик літератури. Спаяність родинна була в Україні настільки характеристична для народу, що тільки завдяки силі нашого родинного співжиття змогли ми витримати впродовж століть лиху долю...

Так витворює цей доречний зміст нашої шанувальної години теплоту й сердечність хвилини і підносить настрій до почуття своєрідної урочистої величности. І тому саме наш вечір, який у своїм роді у нас першим, не сміє залишитися останнім. Саме в сьогоднішній час однобокої спеціялізації, яка людину перемінює в бездушний гвинтик, пора нагадати справжнє завдання університету, — пора нам нагадати наш обов'язок уважати людину як щось ціле, для якого менше значення має мати фахове знання, але для якого вирішними факторами є і залишаться почування й бажання, як підстава повного знання! Поруч із поняттями треба нам звернути увагу також споглядання на символи, як на це вказував вже Кант: ,,Поняття без унагляднень є порожні, самі унагляднення без понять є сліпі". Щоб наука в університетах не осталася порожньою, мусимо її змістовно доповнити мистецтвом. Тільки в той спосіб дійдемо до справжньої особовости, яка зможе вірно вникнути в змисл життя, — із усіми його традиційними вартостями. Ці особовості зуміють також мріяти й мати сни. Я так дуже радію, що саме наш вечір дав нам змогу трохи відійти від буднів і дозволив снити, — може із наших снів зродяться великі вчинки, і, напр., із нашої скромної виставки розвинеться при УВУ мистецтвознавчий музей, що збереже для української культури твори наших розсіяних екзильних мистців. Але ж до цього не дійдемо без допомоги цілої спільноти — і без зрозуміння господарів країни, в якій живемо. Хай же ж наш сьогоднішній вечір — в спогаді про великого мистця — наблизить нас одночасно до зрозуміння ролі мистецтва для розвитку культури, як теж ролі університету для збереження спадщини наших мистців.

Я із спеціяльною сердечністю вітаю всіх, які так численно виявили нам сьогодні своє зрозуміння для нас, зокрема тих, які вірно сприйняли завдання університету, і оце знову засвідчили свою вірність і свою відданість для нас. Нам дуже приємно, що з нами сьогодні не тільки наші земляки, але й чужинці — німці, поляки, румуни, а зокрема вітаю пана Генерального консула Аргентини, отже країни, що гостинно прийняла мистця, що йому сьогодні віддаємо наш глибокий поклін.

ВІЗІЯ СОНЯШНОЇ СУСПІЛЬНОСТИ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ють їх в електричний струм. Соняшні батареї під сучасну пору ще дуже дорогі. Їх ціна дорівнюється 25 дол. один ватт перетвореної електричної енергії.

Проте, знавці передбачають, що технології вдасться знизити їх ціну в половині 1980-их років щонайменше вдесятеро. Але й при тій ціні кошт перетворення соняшної енергії на електричну буде не під силу найбільшому ентузіястові соняшної енергії, коли зважити, що ціна освічення 100-ваттової жарівки буде дорівнюватися 25 долярів.

Історія цивілізації показала, однак, що винахідливий ум людини завжди находив розв'язку в найбільшій ділянці людства. Тому оптимісти вірять, що в половині 21-го сторіччя наша цивілізація буде користуватися повністю електричною енергією, перетвореною з соняшної енергії, а перехід людства з конвенційної на соняшну енергію створить в економії світу ,,бум" більший за автомобільну революцію. Та хоча як приманлива ця соняшна утопія, її здійснення вимагатиме таких величезних економічних та технологічних зусиль і часу, що виглядає малоправдоподібним, щоб читачі цієї статті, а навіть їхні діти дожили до віку тотальної, соняшної суспільности.

Заклик Української Вільної Академії Наук у ЗСА і Української Бібліотеки імени Симона Петлюри в Парижі

Видавничий Комітет для видання книжки ,,Симон Петлюра. Статті, листи, документи". Том II.

Травень 1977 р.

До всіх українців вільного світу

У 1979 році українці відзначатимуть сторіччя з дня народження Симона Петлюри (10-го травня 1879 року), що з його іменем пов'язана боротьба українського народу за державність у 1917-21 роках.

Тихо згадують Петлюру на Україні; згадують Петлюру в совєтських тюрмах і концтаборах нескорені борці за свободу України. Урочисто відзначатимуть століття з дня народження Петлюри українці поза межами України. Вийде кілька книжок, присвячених Петлюрі.

Українська Вільна Академія Наук у ЗСА і Українська Бібліотека імени Симона Петлюри в Парижі спільно працюють, щоб видати другий том книжки ,,Симон Петлюра. Статті, листи, документи", що складатиметься з матеріялів, які власноручно написав Петлюра. Книжка задумана в тому ж пляні, що й перший збірник ,,Симон Петлюра. Статті, листи, документи", який видали 1956 року Українська Вільна Академія Наук у ЗСА і Центральний Комітет Вшанування Пам'яті Симона Петлюри в Америці. Обидві книжки завжди служитимуть, як джерельний матеріял для вивчення історії України XX століття. Вони також цікаві для широкого кола читачів.

До другого тому мають увійти досі ненадруковані листи Петлюри, зібрані в архівах і серед людей, а також його статті, розкинені по різних періодичних виданнях. Книжку уже підготувала до друку редколегія: Т. Гунчак, Л. Дражевська, П. Йосипишин, Н. Лівицька-Холодна і С. Ріпецький. Книжка матиме коло 600 сторінок друку, низку ілюстрацій та фотографій.

У цій книжці Петлюра говоритиме власними словами до українців у всьому світі, до української молоді, до нескорених на Україні, до майбутніх поколінь. Читач пізнає Петлюру з його писань і як речника українського відродження на початку XX століття, і як організатора українського війська, Голову Держави і Головного Отамана. Читач дізнається з листів Петлюри, як він оцінював події на Україні 1917-21 років і як завзято продовжував боротися за українську свободу, бувши поза межами України. Читач відчує з листів Петлюри, якою людиною він був — сім'янин, друг, невтомний організатор, завзятий борець.

У листі до А. М. Шумицького з 7-го серпня 1924 року Петлюра писав:

,,Посилаю Вам уривки з листів про становище на Україні, з якою я утримую зв'язок і відкіля отримую інформації... (які) дають віру і певність, що історичний процес перетворення нашого народу в націю йде своєю ходою, незалежно від терору і руїни".

Як же Петлюра далеко бачив тоді, незадовго до своєї смерти! Він бачив нове покоління, яке пізнало правду України, хоч ту правду від нього всілякими способами старалися скрити.

Тепер, коли наближається сота річниця народження Петлюри, є час нагадати ,,і живим, і ненародженим" про великого Воїна і Державного Мужа; є час видати його ще ненадруковані листи, його писану спадщину, в яку він вклав палахкотіння своєї душі.

На публікацію ,,Симон Петлюра. Статті, листи, документи", том другий, потрібні кошти, і Видавничий Комітет закликає всіх українців вільного світу підтримати справу цього видання. Імена усіх жертводавців будуть подані в кінці книжки. Просимо слати пожертви (з зазначенням мети) на адресу:

The Ukrainian Academy of Arts and Sciences in the USA
206 West 100 St. New York, N. Y. 10025

Мстислав, Митрополит, голова Видавничого Комітету
Проф. д-р Олександер Оглобин, президент УВАН у ЗСА
Члени Видавничого комітету: Володимир Біляїв, Марія Волосевич, Любов Дражевська, Іван Замша, Микола Липовецький, Уляна Любович, Іван Паливода, Ганна Янішевська.

✝ ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

АНТОН ІВАСЬКІВ, член 238 Від. УНС Т-ва Євгена Коновальця в Бостоні, Масс., помер 31 березня 1977 р. на 91 р. життя. Нар. в 1886 р. в Україні і став членом УНС в 1926 р. Залишив в смутку дружину Марію, дочки Анну, Софію, Ольгу; 12 внуків; 11 правнуків. Похорон відбувся 2 квітня 1977 р. на цвинтарі Мавнт Гоуп в Розліндейл, Масс.

Вічна Йому Пам'ять!
Анна Ремік, секр.

МАРІЯ ҐАЛІДА, членкиня 242 Від. УНС Б-ва свв. Петра і Павла в Фреквілл, Па., померла 28 березня 1977 на 75 р. життя. Нар.в 1902 р. в Шамокіні, Па. і стала членкою УНС в 1947 р. Залишила в смутку дочок Катерину і Дороті та синів Михайла і Василя. Похорон відбувся 31 березня 1977 р. на цвинтарі св. Івана в Фреквілл, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Й. Чабан, секр.

МАРІЯ КОСТИК, членка 7 Від. УНС в МекАду, Па.,померла 6 квітня 1977 р. Нар. 1898 р. в Морес, Па. і стала членкою УНС 1934 р. Залишила в смутку дочок Стеллу, Марію і Дороті. Похорон відбувся на цвинтарі св. Михаїла в МкАду, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Гелена Словік, секр.

ТАТЯНА ЗАВАДСЬКА, членка 238 Відд. УНС Т-ва ім. Є. Коновальця в Бостоні, Масс., померла 10 квітня 1977 р. на 81 р. життя. Нар. в 1897 р. в Україні і стала членкою УНС в 1956 р. Залишила у смутку брата Олександра в Україні, ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 12 квітня 1977 р. на цвинтарі Пресв. Тройці в Джорданвілл, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!
Анна Ремік, секр.

АНАСТАЗІЯ ЯВОРСЬКА, членка 385 Відд. УНС Т-ва Запорожська Січ в Міннеаполіс, Мінн., померла 9 квітня 1977 р. на 87 р. життя. Нар. в Новосілках, пов. Підгайці, Україна і стала членкою в 1924 р. Залишила у смутку сестер, ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 13 квітня 1977 р. на цвинтарі св. Марії в Міннеаполісі, Мінн.

Вічна Їй Пам'ять!
Я. Карпяк, секр.

ВАСИЛЬ СОРОХТЕЙ, член 367 Від. УНС Т-ва Запорозька Січ в Рочестері, Н. Й.,помер 21 березня 1977 р. на 60 р. життя. Нар. в 1917 р. в Рочестері, Н. Й. і став членом УНС в 1917 р. Залишив у смутку дружину Юдиту, брата та дальшу і ближчу родину. Похорон відбувся 25 березня 1977 р. на цвинтарі Божого Гробу в Рочестері, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
В. Попович, секр.

МАРІЯ ЦУЦИК, членка 271 Від. УНС Т-ва ім. І. Франка в Елмайра, Н. Й., померла 10 квітня 1977 р. на 82 р. життя. Нар. в 1895 р. в Україні і стала членкою УНС в 1934 р. Залишила у смутку трьох внуків. Похорн відбувся 12 квітня 1977 р. на українському цвинтарі св. Миколая в Горлец, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!
І. Чопко, секр.

МАРІЯ БЛАЖЕНКО, членка 170 Від. УНС Т-ва Українська Січ в Джерзі Сити, Н. Дж., померла 31 березня 1977 р. на 69 р. життя. Залишила у смутку дочки Христину і Богданну, маму Йоанну, братів та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 2 квітня 1977 р. на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
Галина Гаврилюк, секр.

АНДРІЙ ДЕНЕКА, ст., член 127 Від. УНС Б-ва св. Миколая в Боффало, Н.Й., помер 14 квітня 1977 р. на 58 р. життя. Став членом УНС в 1956 р. Залишив у смутку дружину Йосефіну, сина Михайла і двох внуків. Похорон відбувся 18 квітня 1977 р. на цвинтарі св. Матвія в Джорденвілл, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Марія А. Гаравус, секр.

ЮЛІЯ РОБОРЕЦЬКА, членка 364 Від. УНС Б-ва св. Василія в Клівленді, Огайо, померла 22 березня 1977 р. на 78 р. життя. Нар. в 1899 р. в Україні і стала членкою УНС в 1939 р. Залишила у смутку синів, дочок, 9 внуків та 2 правнуків. Похорон відбувся 26 березня 1977 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла в Парма, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

ТЕКЛЯ ГАЛЬКЕВИЧ, членка 59 Відд. УНС Т-ва Українська Січ в Бріджпотрі, Конн., померла на 81 р. життя. Стала членкою УНС в 1933 р. Залишила у смутку мужа Михайла, дочок Софію, Павлину, Марію, Катерину; синів Пилипа і Михайла; 9 внуків і 6 правнуків. Похорон відбувся 6 квітня 1977 р. на цвинтарі св. Івана Хрестителя в Бріджпорті, Конн.

Вічна Їй Пам'ять!
Т. Сливінський, секр.

ПАВЛИНА ШОДА, членка 327 Від. УНС Т-ва Запорозька Січ в Гемпстеді, Н. Й.,померла 2 березня 1977 р. на 81 р. життя. Нар. в 1896 р. в Україні і стала членкою УНС в 1934 р. Залишила в смутку мужа Ігната та синів Степана і Онуфрія.

Вічна Їй Пам'ять!
А. Копистянський, секр.

ВОЛОДИМИР РИВАК, член 361 Відділу УНС Т-ва Дністер в Ню Йорку, Н. Й., помер 29 квітня 1977 р. на 60 р. життя. Нар. в 1916 р. в Україні і став членом УНС в 1970 р. Залишив у смутку синів Володимира і Петра та. сестру Анну. Похорон відбувся 2 травня в 1977 р. на цвинтарі Мт. Олів в Маспет, Квінс, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

МИХАЙЛО ЗАВАДІВСЬКИЙ, член 127 Відділу УНС Б-ва св. Миколая в Боффало, Н. Й., помер 23 квітня 1977 р. на 73 р. життя. Нар. в 1904 р. в Україні і став членом УНС в 1951 р. Залишив у глибокому смутку дружину Домку, дочки Софію і Дорін, 4 внуків і ближчу та дальшу родину. Похорон відбувся 26 квітня 1977 р. на цвинтарі св. Матвія.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ГРИГОРІЙ ВАСИЛІВ, член 114 Відділу УНС Б-ва св. Володимира в Чікаго, Ілл.,помер 24 березня 1977 р. на 70-му р. життя. Нар. в 1907 р. в Україні і став членом УНС в 1957 р. Залишив у смутку дружину Антонину, синів Юрка і Олексу і рідних в Україні. Похорон відбувся 26 березня 1977 р. на цвинтарі Елмвуд в Ривер Гров, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

МИХАЙЛО ЯЦКІВ, член 367 Відділу УНС Т-ва Запорозька Січ в Рочестері, Н. Й., помер 12 травня 1977 на 59 р. життя. Нар. в 1918 р. в Рочестері, Н. Й. і став членом УНС в 1960 р. Залишив у смутку дружину Катерину, сина Михайла, дочку Катлін, дві сетри 6 внуків та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 16 травня 1977 р. на цвинтарі Вайт Гевен в Фейрпорт, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
В. Попович, секр.

АННА ЧОРНІЙ, довголітня членка УНС і співосновниця 337 Відділу Т-ва І. Франка в Балтімор, Мд., померла 1 листопада 1976 р. на 80 р. життя. Нар. в с. Вишнівчик, пов. Підгайці, Україна. Залишила в смутку сестри, брата та ближчу і дальшу родину. Покійна була співосновницею 337 Відділу УНС в Балтіморі ім. І. Франка та довголітня секретарка того Відділу. Була жертвенна на народні цілі і наші церкви. на народні цілі та наші церкви. Замість квітів на могилу Родина та Приятелі зложили 72 дол. — ФКУ в Гарварді. Похорон відбувся 3 листопада 1976 р. на цвинтарі церкви св. Михаїла в Балтімор, Мд.

Вічна Їй Пам'ять!
Управа Відділу

ОЛЕНА з ЯЦКЕВИЧІВ ШИЯН, членка УНС 102 Відділу Б-ва аппост. Петра і Павла в Клівленді, Огайо,померла 27 грудня 1976 р. на 83-му р. життя. Нар. в Стрию, Західня Україна і стала членкою УНС в 1950 р. Залишила у смутку дочку Володимиру з мужем Миколою Кавка, внучку Зорину з мужем Томою, правнука Марчика. Похорон відбувся 30 грудня 1976 р. на цвинтарі св. апостолів Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!
М. Кавка, секр.

ІВАН ҐІЗОВСЬКИЙ, член УНС 220 Відділу Б-ва свв. Петра і Павла в Чікаго, Ілл., помер 24 листопада 1976 р. на 82 р. жит. Нар. в1894 р. в Україні і став членом УНС в 1918 р.Залишив у смутку синів Володимира і Губерта та дочок Гелену і Маріянну. Похорон відбувся 27 листопада 1976 р. на цвинтарі Воскресіння в Джостес, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

НЕЛЛІ МАТВІЇВ—МУТРО, членка 352 Відділу УНС Б-ва св. Арх. Михаїла в Честер, Па., померла 1 квітня 1977 р. на 85 р. життя. Нар. в 1893 р. в Дрогобичі, Україна і стала чл. УНС в 1939 р. Залишила в смутку синів Григорія, Константина, Михайла та Теодора; дочок Марію, Катерину, Анну, Олену та Петрусю; 20 внуків та 7 правнуків. Похорон відбувся 4 квітня 1977 р. на цвинтарі Пресвятого Серця в Лінвуд, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

ВОЛОДИМИР БОЖКО, член 35 Відділу УНС Т-ва Укр. Амер. Єдність в Чікаго, Ілл., помер 30 квітня 1977 р. на 61 р. життя. Нар. в Україні, став членом УНС в 1952 р. Залишив у смутку дружину Бригіду і дочку Каролину з родиною та рідних в Україні. Похорон відбувся 2 травня 1977 р. на цвинтарі Бетганя в Джостис, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!
Управа

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

ТАРЗАН, Ч. 7761. Неожидане рішення

YOU'RE COMING BACK WITH US, PAL...GET IN THE 'COPTER!
ULP!...AND WHAT HAPPENS TO THE HORSES?
JUST LEAVE 'EM!... THERE ARE MORE. WHERE THEY CAME FROM!.. HA! HA!
LORD, GIVE ME STRENGTH!
I'LL FOLLOW YOU, POMPUS, WITH THE CHARIOT!
I AM GOING WITH TARZAN!

Ти вертаєшся разом з нами, приятелю... Всідай до гелікоптера!

Ой!... А що станеться з кіньми?

Залиши їх! Ми їх маємо багато більше!... Ха, ха, ха!

Боже, дай мені терпеливости!

Я таки поїду колісницею, Помпусе!

А я теж поїду з Тарзаном!